

NHIỀU TÁC GIẢ

QUÀ TẶNG
Mẹ

LỜI BAN BIÊN TẬP

Một triết gia nào đó đã nói: “Chúng ta được sinh ra từ mẹ và vì thế chúng ta có mẹ để ngợi ca”. Nhân dịp phát hành cuốn sách đầu tiên của Tủ sách Good mother - *Người mẹ tốt hơn người thầy tốt*, Công ty cổ phần Sách và Truyền thông Quảng Văn đã phát động cuộc thi “Viết về mẹ” với mong muốn tạo không gian cho bạn đọc gần xa tri ân đáng sinh thành.

Cuộc thi diễn ra trong bảy tháng, chúng tôi đã nhận được hàng trăm bài dự thi của các bạn được gửi đến từ khắp miền đất nước, thậm chí nhiều bài được gửi về từ nước ngoài. Thành phần tham dự ở nhiều vùng miền, nhiều lứa tuổi, nhiều ngành nghề... đã khiến kho bài dự thi phong phú, đa dạng và chất lượng. Nhờ đó Ban biên tập đã có được những giây phút thật nhiều cảm xúc, thậm chí có khi bật khóc trước những câu chuyện về mẹ hết sức cảm động, hết sức ý nghĩa, cũng hết sức ám ảnh của các bạn. Tuy nhiên bài dự thi dồi dào và chất lượng cũng khiến chúng tôi thật khó khi phải chọn ra những bài xuất sắc để trao giải. Nhưng với mong muốn có một món quà tặng mẹ thật ý nghĩa, Ban biên tập đã cố gắng tuyển chọn những bài dự thi chất lượng nhất, thực hiện tuyển tập này.

Nhân dịp 20/10, chúng tôi trân trọng gửi tới các bạn ấn phẩm *Quà tặng mẹ* gồm những bài viết hay nhất trong cuộc thi “Viết về mẹ” của Quảng Văn như một lời tri ân mẹ, tri ân các bạn dự thi, tri ân độc giả... Mong rằng *Quà tặng mẹ* thực sự là một điều bất ngờ cảm động dành cho các mẹ.

Hà Nội ngày 1 tháng 10 năm 2012

Ban biên tập.

Nỗi đau còn lại

(Giải Nhì tháng 1 đợt 1)

Giá như mẹ không phải là mẹ của tôi, những làn roi sau lưng là minh chứng cho sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của mẹ. Tôi thầm ao ước giống cái Hoa, nhỏ Lan không cha không mẹ thế mà sướng, được sự quan tâm của xã hội, còn tôi có mẹ, tôi được cái gì?

Mẹ tôi mắt tròn, lòng mắt trắng dã, răng hở, môi vầu lên, dái tai nhỏ xíu, tiếng nói như phèn la bể, cái miệng lép đẹp, được tương lông mày rậm, thân hình khẳng khiu.

Hồi nhỏ đến lớn, không ngày nào là tôi không hứng chịu những đòn roi của mẹ, ngày nào không đánh là mẹ tôi quay sang chửi, nhất là vào những lúc tôi đau ốm nằm bẹp dí một chỗ là những ngày mẹ tôi càng chửi nhiều hơn, mặt mẹ hoảng loạn một cách khó hiểu, tôi khóc chạy sang nhà dì Hạnh bên cạnh, dì Hạnh ôm tôi vào lòng, vuốt nước mắt an ủi tôi nói: “Con hãy thông cảm cho mẹ, mẹ con có nỗi khổ riêng”.

Ngày lễ tết, sinh nhật tôi vẫn chỉ mỗi bộ áo cũ, thiếu gì tôi chỉ xin dì Hạnh mua cho cái này, cái kia chứ không dám xin mẹ. Học xong tôi không dám về nhà sớm, tôi sợ những làn roi vô tình giáng bầy khắp người tôi.

Gắng gượng lắm tôi học xong Trung cấp sư phạm, ra trường tôi làm đơn xin dạy ở vùng ven, trường cách nhà khoảng ba mươi cây số, thế mà một năm tôi mới về

nhà một lần, khoảng cách giữa tôi và mẹ ngày càng xa, lên lớp nhiều lần tôi lảng tránh dạy học sinh về đạo đức hiếu thuận, những bài văn bài thơ ca ngợi người mẹ trên các tạp bút luôn bị tôi gạch chéo dấu đỏ kèm phần phụ chú là “giả dối, đạo đức giả, không có thật”, nói một cách tiêu cực là tôi hận mẹ, tôi căm thù bà, tôi hờ hững gác ống nghe khi dì Hạnh điện lên báo cho tôi biết mẹ ốm nặng, dì dặn tôi nhớ sắp xếp xin phép về nhà gấp, tôi ậm ừ, thùng thảng chẳng nhói lòng dù chỉ một giây.

Tuần sau ngày dì Hạnh gọi, tôi mới về đến nhà, mới bước vào giường, nhìn thấy tôi hai hàng nước mắt mẹ chảy ra, mẹ nở nụ cười rồi từ từ trút hơi thở cuối cùng, khuôn mặt mẹ thanh thản, tôi ngẩn ngơ, lần đầu tiên chứng kiến nụ cười của mẹ và cũng lần đầu tiên khuôn mặt mẹ nhìn tôi hiền đến lạ lùng.

Chôn cất mẹ xong dì Hạnh đưa tôi cái bọc, dì kể với tôi trong nước mắt cùng những tiếng nấc nghẹn ngào.

Mẹ con là người đàn bà bất hạnh, lấy chồng nhưng ba năm sau mới mang thai, đứa đầu mới sinh ra chưa thấy mặt con thì con đã mất, sinh đứa thứ hai mới được hai tuổi một hôm lên cơn động kinh rồi cũng ra đi, mẹ con khóc lóc vật vã đau đớn, mang thai đứa thứ ba, mẹ con rất ý tứ giữ gìn, nuôi lên năm tuổi không biết bệnh gì khi nằm ngủ nó ngủ thẳng luôn. Chán nản đau khổ bố con liền bỏ mẹ con đi biệt tích, còn mẹ con người như hóa dại, không chịu ăn uống và chẳng thiết sống nữa, nhưng khi biết trong mình mang thai con, mẹ con như có liều thuốc hồi sinh, sinh con ra mẹ con không dám rời con một bước, cứ vài tháng mẹ con đem con đến bệnh viện khám và kiểm tra sức khỏe, khi con tròn hai tuổi, một hôm có một bà lão bán hương đạo đi qua nhìn mẹ con rồi nói: “Tướng của chị làm khổ chồng, hại con, nếu muốn nuôi được đứa bé này thì chị phải đối xử với nó thật độc ác, thật lạnh lùng và cũng thật tàn nhẫn, còn không thì...” bà ta nói đến đó rồi bỏ đi, mấy ngày sau con lên cơn sốt, mẹ con như người điên, tâm trí hoảng loạn, mẹ con khóc quỳ lạy dì phải thương yêu con, còn mẹ con, bắt đầu từ đó đóng vai người mẹ tàn nhẫn và độc ác, mỗi lần mẹ đánh con xong khi con đi học là mẹ con ngồi khóc, mẹ con đưa tiền cho dì nhờ dì may sắm áo quần cho con, những lúc con ốm đau mẹ con càng ra sức chửi mắng cốt để cho con mau lành bệnh như lời bà lão bán hương nói, có lần mẹ con khóc nói với dì là mẹ không chịu nổi cảnh hằng ngày phải hành hạ con, mỗi lần đánh con là hàng ngàn mũi kim đâm vào tim mẹ, giờ bọc dì Hạnh trao, nhìn những tấm hình mẹ trẻ trung ôm sát tôi vào lòng cùng bọc tiền cả cuộc đời chắt chiu dành dụm để lại cho tôi, sức tàn lực kiệt nhưng mẹ cố chờ đến lúc tôi về gặp được mặt rồi mới chịu ra đi... “Không... không phải thế, đây không phải là sự thật phải không dì?”, tôi hét lên túm lấy áo dì Hạnh, người tôi khụy xuống, tôi ôm di ảnh Mẹ vào lòng, đầu tôi đau như búa bổ, tôi khóc nức, mẹ ơi sao mẹ lại đi mê tín dị đoan nghe những lời xúi bẩy để làm khổ mình thế hả mẹ, sao mẹ lại hy sinh một cách đau đớn thế hả mẹ, mẹ ơi mẹ mất rồi, mẹ ra đi một cách thanh thản, nhưng còn con ở lại biết

bao giờ mới gột bỏ được hết cái tội bất hiếu của mình đây, con không đáng để cho mẹ phải hy sinh lớn lao như thế, mẹ ơi có nỗi đau nào hơn nỗi đau mẹ đã chịu không?

LÊ THỊ THU HẢO

Trường THCS Quảng Thái, Quảng Điền, Thừa Thiên Huế

Mẹ trong kí ức tuổi thơ

(Giải Nhì tháng 2 đợt 1)

Có những khi, cuộc sống bận rộn, tấp nập khiến con người ta không còn thời gian để tự có những khoảng lặng cho riêng mình, lại vô tình mà quên đi những điều đẹp đẽ trong cuộc sống. Nhưng những điều đẹp đẽ ấy dù có vô tình bị ta lãng quên, lại vẫn như một người thợ kiên trì bám sâu vào tâm trí, lặng lẽ trú ẩn ở một góc sâu của tâm hồn, để rồi chỉ cần một tác động, một mối lửa nhỏ đã có thể bùng cháy, mạnh mẽ và mãnh liệt đến vậy.

Tôi lặng người trước bức ảnh trong tập album cũ kĩ màu tro xám trong lòng.

Chính ngay lúc này đây, hàng loạt hình ảnh trong kí ức ào ạt ùa về, sống động đến thế, chân thực đến thế. Tất cả chỉ bởi nụ cười kia, nụ cười của một người phụ nữ đang ôm một đứa trẻ trong lòng, nụ cười hiền hoà, nhân hậu trong tấm hình đen trắng đã có nét nhòe nát.

Cảm xúc của tôi lúc này giống như con sóng của một ngày biển động, ào ạt, dữ dội. Tôi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trong tấm hình, xa xưa, mà gần gũi đến vậy. Kí ức giống như cơn gió đầu mùa, nhẹ nhàng mà truyền cảm, dẫn dắt tâm hồn tôi về với ngày xưa, ngày của những niềm hạnh phúc lớn lao vô tận.

Cũng giống như nhiều người phụ nữ khác cùng thời lúc bấy giờ, mẹ tôi không biết chữ. Vì vậy, mỗi lần tới ngân hàng kí nhận tiền của bố gửi về, mẹ đều đưa tôi đi cùng. Ngày hôm ấy, cũng không phải ngoại lệ.

Nhiều người nghĩ rằng, đối với một người phụ nữ như mẹ tôi, không cần phải lo toan nhiều, tiền nuôi sống gia đình đã có bố tôi, người đang làm bộ đội ở tiền tuyến gửi về đều đặn hằng tháng, ắt sẽ là một người nhàn rỗi, không có gì vất vả. Nhưng tôi luôn biết, luôn hiểu, thực ra không phải thế. Hằng tháng bố đều gửi tiền đều đặn về cho chúng tôi, nhưng đồng lương bộ đội, chẳng thể tính là nhiều nhận gì. Phải là người biết tính toán, biết dè xẻn, mới có thể gắng gượng được để nuôi sống cả nhà bốn người.

Mẹ đứng trước quây, cầm bút chuẩn bị kí tên vào tờ giấy nhận tiền. Tôi đã trở nên quá quen thuộc và thành thạo, đứng lên chiếc ghế bên cạnh để vươn đầu cao bằng mẹ. Cũng giống như mọi lần, mẹ đặt bút xuống, cẩn thận viết lên chữ cái đầu tiên trong tên mẹ, sau đó chỉ uốn tay kéo dài thành nhiều nét lên xuống, cho tới khi tôi đứng cạnh quan sát, hô lên một tiếng:

- Thôi.

Lúc ấy, mẹ mới dừng tay, gạch thêm một nét nữa dưới dòng kí.

Tôi cũng không nhớ rõ, mình đã làm cái công việc “phụ tá kí tên” này từ bao giờ nữa.

Cái ao trên đường mẹ con tôi thường về qua, đã lâu chẳng còn ai bơi lội hay tắm rửa. Bởi đó là cái ao cạnh chợ, chứa đủ loại nước hôi thối, tanh tưởi.

Dù sao, chính tôi lại đã được tự mình thử nghiệm. Khác với tưởng tượng của tất cả mọi người khi ấy, nước ao thực ra cũng chẳng sâu lắm. Trẻ con như tôi đứng, cũng chỉ cao tới cổ là cùng.

Cảm giác lúc nô nghịch bị rơi xuống ao đó, tới giờ tôi vẫn còn nhớ rõ. Giật mình, hỗn loạn, hoảng sợ,... ước chừng chẳng thiếu một thứ gì. Vốn dĩ chẳng biết bơi, lại đang lúc sợ hãi, tôi chỉ còn biết quẫy đạp. Đúng vào lúc ấy, người mà tôi mong chờ nhất, người mà tôi tin tưởng nhất, cũng là người mà tôi yêu thương nhất đã ngay lập tức xuất hiện. Mẹ vươn cánh tay quen thuộc ra kéo lấy tôi, lại càng không biết được, sức lực mạnh mẽ như vậy, một người phụ nữ yếu ớt như mẹ lấy được từ đâu. Mẹ mau mau chóng chóng mà kéo tôi vào bờ.

Tiếng nói êm ái đã nghe qua không biết bao nhiêu lần, lúc đó lọt vào tâm thức đang hoảng loạn của tôi, càng khiến lòng như chùng xuống, ủy khuất chực trào thổ lộ hết ra ngoài.

- Có sao không con?

Bốn chữ đơn giản nhưng chứa đựng cả một tâm lòng. Tôi chỉ biết nhào vào lòng

mẹ, nức nức nở nở mà ca thán:

- Mẹ, con sợ quá.

Không biết được mẹ đã phải vất vả về tôi bao lâu. Nhưng tôi còn nhớ rõ, sau này hỏi lại mới biết. Khi ấy, kì thực mẹ cũng không biết được nước ao nông hay sâu. Mẹ, lại càng không biết bơi...

Lúc hai mẹ con đã ra về, quần áo khắp người đã ướt sũng, mẹ mới giật mình lo lắng lôi từ trong túi áo ra bọc giấy được gói cẩn thận từ ngân hàng lúc trước. Trên khuôn mặt người phụ nữ đã ánh lên vẻ vất vả, cực nhọc của người lo toan trong gia đình không giấu nổi vẻ xót xa. Phải, bởi số tiền chi tiêu cho cả gia đình trong một tháng đã ướt mềm. Lúc ấy nhìn tôi rơi xuống ao, mẹ còn đâu tâm trí mà nghĩ tới việc khác kia chứ? Tính mạng là quan trọng, mẹ đã đặt tôi lên hàng đầu. Nhưng... số tiền này lại là nguồn sống cho cả gia đình. Mẹ chỉ biết nhìn trong đau đớn.

Tôi đứng cạnh, hắt xì lên một tiếng. Mẹ nghe thấy vậy, mọi chú ý lại rời tới thân hình ướt sũng của tôi khi ấy, nét lo lắng càng đậm. Gói tiền trong tay ngay lập tức được cẩn thận đút lại trong túi áo, mẹ vội vội vàng vàng đưa tôi về nhà. Tôi ngồi sau yên xe đạp, lơ đãng cất tiếng hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, hôm nay con có phải gội đầu không?

Trước nay vẫn vậy, tôi là một đứa trẻ lười biếng lại nghịch ngợm. Mỗi lần đun xong nước nóng, mẹ lại phải chạy đuổi theo tôi dọc xóm để lôi về gội đầu. Cái việc đuổi bắt buồn cười ấy, hàng xóm sớm đã quen thuộc mất rồi.

Mẹ vẫn đều đặn đạp xe, không cần quay người lại mà trả lời tôi:

- Không, chỉ cần tắm là được.

Tôi vui vẻ reo lên một tiếng, không biết được rằng sau đó, khi đã được uống một bát nước gừng nóng, mẹ vẫn buộc được tôi phải tắm gội sạch sẽ.

Chuyện cũ nghĩ lại, giống như vừa mới xảy ra ngay đây. Nỗi nhớ mẹ lại không kìm được trào dâng trong lòng. Tôi vội vã rời nhà, leo lên chuyến xe khách trở về quê thăm mẹ, không quên mua theo hoa cúc, loại hoa mà mẹ tôi vẫn thích nhất.

Một ngày chủ nhật mùa đông đầy nắng, thật thích hợp với những con người tìm về nguồn cội, thích hợp với những con người trở về với tình yêu thương vô hạn.

Đặt bó hoa cúc trắng lên lớp cỏ non xanh, tôi lặng lẽ ngắm nhìn những dòng chữ khắc trên bia mộ. Hoa cúc, là loài hoa của lòng hiếu thảo.

Tôi đứng lặng hồi lâu, hốc mắt đã nóng ran, nhưng miệng vẫn không kìm được nở một nụ cười, rất nhẹ, rất nhẹ. Người xưa nói rất đúng, khi có con mới hiểu được tấm lòng cha mẹ. Còn gì hạnh phúc hơn được thấy người con mình yêu thương chăm sóc được vui vẻ cười lên? Máy chữ đơn giản khẽ cất lên, giống như tâm tình, giống như thủ thi:

- Mẹ, con đã về.

Xa xa, nơi con đường đất ngoằn ngoèo nhỏ hẹp, dưới những tán cây xanh tốt mượt mà, vẫn thấp thoáng một bóng chiếc xe đạp cũ kĩ. Đứa trẻ ngồi sau vui vẻ bám vào áo mẹ, miệng không ngừng cười vui. Giọng nói trong trẻo ngân vang, xa mãi, xa mãi, phảng phất như lấp đầy cả bầu trời:

- Mẹ, lần này trở về, nhất định con sẽ học bơi...

Mai Linh

nancywatson72@gmail.com

Mẹ là trang sách đầu tiên

(Đồng giải Ba tháng 2 đợt 1)

Mẹ tôi - một người phụ nữ bạc mệnh. Đến sớm và ra đi cũng sớm. Suốt quãng tuổi thơ mình, tôi chạy đuổi theo mẹ nhưng chẳng thể nào chạm được vào chiếc bóng mẹ. Mẹ xa khuất bên kia con dốc cuộc đời. Chạy mỗi chân, nhìn mỗi mắt, tôi vẫn chẳng thể thấy.

Tôi nhớ về người mẹ ấy bằng một vài kí ức rời rạc, ít ỏi bởi ngày tôi chưa tròn bảy tuổi, mẹ đã bỏ tôi đi. Những ngày ăn cơm cháy và uống nước lạnh sau đó, tôi thấy tủi hổ và nhớ mẹ đến vô cùng. Tôi hay nghĩ về mẹ như nghĩ về những trang sách đầu đời mà tôi chưa kịp lần dở hết. Những bài học mà tôi đọc được trong trang sách ấy còn mãi theo tôi trên từng quãng đường đời mà tôi sẽ qua.

Sáu tuổi, tôi đi học mẫu giáo. Cô dạy chúng tôi chào hỏi, lễ phép với người lớn, biết cảm ơn và biết nói lời xin lỗi. Mỗi lần tan lớp, nếu chúng tôi chưa kịp đứng lên chào cô thì cô sẽ quát rất to rằng: “Các em không chào cô để về à?”. Bạn nào không chào, cô sẽ phạt.

Còn mẹ thì khác, có hôm tôi đeo cặp đi học và quên chào mọi người, nghe tiếng mẹ chào bà nội để đưa tôi đi lớp, tôi chợt nhớ ra và chạy vào tíu tít chào mọi người. Bà xoa đầu khen tôi ngoan.

Tôi nhớ có lần tôi rất thích cây bút chì màu trắng, trên đó in rất nhiều hình con thú ngộ nghĩnh của bạn Hằng. Trong khi tôi chỉ có cây bút chì màu kẻ sọc (500

đồng một cây). Tôi nghĩ mẹ bạn ấy nhiều tiền, nếu mất thì mẹ sẽ mua cho bạn ấy một cây bút khác có khi còn đẹp hơn, nên tôi đã lấy trộm cây bút ấy và giấu vào trong cặp quần để không ai nhìn thấy. Mặc dù bạn ấy không biết là mình mất bút chì nhưng tôi thì rất run, hai chân như muốn quy xuống. Chẳng biết làm sao mà mẹ tôi lại biết chuyện ấy. Tôi sợ mẹ bắt quỳ trên xơ mít và đánh bằng nẹp tre. Nhưng cuối cùng những điều tôi lo sợ đã không đến. Mẹ tôi không đánh cũng không bắt quỳ xơ mít. Mẹ bảo tôi đi lấy cho mẹ cái áo đẹp nhất của tôi. Rồi mẹ vẩy lên đó mấy giọt phẩm mực của chú Út. Thấy áo đẹp bị mẹ làm bẩn, tôi đã giật cái áo chạy nhanh ra ngâm ngay vào chậu nước và khóc nức nở. Cả buổi chiều ấy tôi hì hục vò chỗ áo dính bẩn nhưng vẫn không thể nào tẩy được dấu mực.

Buổi tối, tôi dối mẹ nên lên ngủ với bà, mẹ lại gần nói với tôi lời xin lỗi và bảo rằng: “Con người cũng như chiếc áo đẹp, nếu để dính bẩn một lần thì sẽ không thể nào đẹp như trước nữa. Ăn cắp cũng là một tính xấu. Tuy là không ai nhìn thấy nhưng làm sao lại không có người biết. Mai con hãy mang bút chì đến trả vào ngăn bàn của bạn vào giờ ra chơi con nhé”. Tôi nằm giả vờ như ngủ rồi và không nghe những gì mẹ nói bên tai. Tuy nhiên, hôm sau đến lớp, tôi đã làm như những gì mẹ đã dặn.

Rồi tôi vào lớp một, có một lần tôi đạt giải nhất cuộc thi viết vở sạch chữ đẹp cấp trường, tôi vui mừng hơn hở bước lên bục nhận giấy khen. Khi quay về chỗ ngồi, tự dưng tôi nghe ở bên dưới có tiếng khóc. Tôi nhận ra bạn ấy thi cùng phòng với tôi trong kì thi vừa rồi nhưng không được giải gì. Tôi cũng không quan tâm đến điều ấy lắm. Rồi tôi quay ra chúng bạn ngồi bên cạnh, chìa cái giấy khen và hỏi: “Các bạn thấy mình có giỏi không?”.

Vào bữa cơm trưa tôi đã kể lại cho mẹ nghe chuyện ấy. Tối hôm đó, tôi thấy mẹ gập tấm chăn ở giường của tôi và mẹ mang lên đổi lấy tấm chăn của bà nội. Tôi bảo mẹ chăn của bà bé hơn, làm sao đủ cho hai người mẹ với con đắp. Mẹ xoa đầu tôi mỉm cười: “Con gái ngoan nói đúng đấy. Hạnh phúc cũng giống như một tấm chăn nhỏ hẹp, không đủ ấm cho hai người. Giờ thì con hiểu vì sao sáng nay khi con được nhận giấy khen thì bạn con bật khóc rồi chứ? Con gái mẹ đã lớn thật rồi đấy”. Và mẹ lại mang chăn đi đổi cho bà.

Tôi nghĩ rằng đó là những bài học đầu đời mà mỗi người ai cũng sẽ lần lượt được học và phải học. Đường như mẹ tôi biết được sự ra đi vội vã của mình nên đã sớm dạy cho tôi những bài học ấy. Những trang sách phía sau chưa kịp lần mở thì đã vội vàng khép lại. Mẹ ra đi không để gì cho tôi ngoài tình mẫu tử dang dở nhưng những bài học đầu tiên ấy như chiếc chìa khóa vạn năng giúp tôi tự mở ra cánh cửa, tìm đúng con đường để đi về phía trước.

Mọi thứ trên đời này đều có nhiều hơn một, nhưng chỉ có duy nhất một người mẹ cho tôi, cho các bạn. Và những bài học đầu tiên như thế sẽ chẳng thể học ở đâu ngoài người mẹ của mình. Ngày tôi trưởng thành thì đã không còn mẹ để yêu thương và đền đáp. Tôi thêm được như các bạn, thêm một mùa vu lan đến chùa được người ta cài lên ngực áo một bông hồng đỏ thắm.

Tôi thấy đau lòng mỗi khi nhìn ai đó làm cho mẹ mình buồn và lo lắng, phiền muộn. Đừng để đánh mất rồi mới biết là mình đã có điều đó.

Nguyễn Thị Nga

Tổ 8, Hà Bình, Bình Minh, Thăng Bình, Quảng Nam

Email: thocondethuong@yahoo.com

Mẹ và kí ức tuổi thơ

(Đồng giải Ba tháng 2 đợt 1)

Gió lạnh và những cơn mưa chuyển mùa từ phương bắc tràn xuống báo hiệu mùa đông đã về, tôi lại nhớ mẹ với nỗi niềm nhói buốt. Trong căn phòng làm việc ấm cúng, quần áo lịch sự, chân đi giày tất mà tôi vẫn thấy lạnh, còn mẹ lúc này có lẽ đang cặm cuoi ngoài đồng với bàn chân, bàn tay nẻ nứt máu.

Tôi nhớ như in mùa đông năm ấy tôi tám tuổi nghịch lửa để ngôi nhà bốc cháy. Tôi sợ hãi chui tọt vào chiếc chum trong bếp ngồi co ro, thỉnh thoảng tôi nháp nhồm nhìn lên, mẹ tôi hốt hoảng, hô hoán làng xóm đến dập lửa. Ngọn lửa hùng hực bập bùng như muốn liếm vào người mẹ. Đôi chân mẹ tưa máu giẫm lên những vũng nước vung vãi trên nền sân đất. Khi đám cháy cuối cùng được dập tắt cũng là lúc mẹ chợt nghĩ đến tôi, mẹ hốt hải đi tìm và sợ tôi lẫn lộn trong đám cháy đổ nát. Bố phát hiện tôi trốn trong chiếc chum, ông giận dữ lôi tôi ra và vớ vội chiếc đòn gánh còn sót lại nằm chỏng chơ ngoài sân giếng hầm hầm vung lên.

- Mày đúng là thảm họa cho cái nhà này! Tiếng của bố giận dữ rít qua kẽ răng.

Sợ hãi nối tiếp sợ hãi, tôi nhắm mắt chờ chiếc đòn gánh của bố phất lên người, nhưng mẹ đã xuất hiện hứng trọn chiếc đòn gánh ngang lưng. Khi tôi mở mắt ra thì mẹ đã ngã quy xuống đất.

- Trời ơi! Anh định giết con à?

Tiếng của mẹ yếu dần rồi ngất đi.

Tôi run rẩy ôm mẹ, các em tôi gào khóc, bố đứng trân trân nhìn mẹ rồi chuyển sang tôi guồng guồng, cái nhìn của bố làm tôi lạnh sống lưng. Vài phút sau, mẹ tôi tỉnh lại. Bố bỏ đi sang hàng xóm suốt chiều hôm ấy.

Tôi dìu mẹ vào trong bếp và vạch lưng áo mẹ lên, dấu đòn gánh in hằn trên lưng. Nhìn mẹ nằm trong đồng rơm co ro, rên rĩ, tôi thấy ân hận với trò nghịch dại của mình. Vết bầm tím trên lưng mẹ tôi phải hàng tháng sau mới khỏi hẳn.

Đêm hôm đó, mẹ và bố gần như thức trắng để thu dọn những gì còn sót lại trong đồng tro tàn. Chị em tôi nằm ổ rơm trong bếp ngủ. Ngày hôm sau tôi thấy bố mẹ và vài người hàng xóm đi chặt tre, gánh bùn, đánh tranh chuân bị làm căn nhà mới. Căn nhà hai gian mái lợp tranh, vách trát đất đã được dựng lên.

Từ khi nhà cháy, gia đình tôi đã nghèo lại càng nghèo hơn, bố mẹ tôi thường xuyên to tiếng với nhau, tất cả do thiếu thốn cái ăn cái mặc, mỗi lần như thế, ở trong một góc khuất nào đó tôi lại âm thầm khóc và tự trách mình.

Những ngày tháng đói khát vẫn hằn sâu trong kí ức tôi. Bữa ăn nào cũng vậy: Chỉ độc một món cháo rau má. Biết bao lần tôi chán ngấy cái mùi nồng nồng, hăng hắc... nhưng vẫn phải nhắm mắt húp hết bát cháo mẹ chia cho. Để có được bát cháo rau má cho các con, mẹ tôi phải làm việc quần quật cả ngày. Trong làng có ai thuê việc nặng, việc nhẹ mẹ đều nhận với mong muốn có thêm gạo cho chúng tôi. Tôi nhớ vào mùa rét tháng chạp năm ấy, mẹ đi cấy thuê quên cả bữa trưa, tôi mang cháo ra đồng cho mẹ, nhìn cánh đồng vắng hoe chỉ còn mỗi mẹ lom khom cấy thoăn thoắt, tôi giật thót mình khi phát hiện trên đôi tay mẹ lặn tẩn vết máu lẫn vào bùn non.

- Mẹ ơi! Tay mẹ chảy máu kìa!

- Mặc kệ nó, bị nẻ đấy. Về mùa đông tay chân mẹ bị nứt máu như thế là bình thường.

Mẹ phớt lờ đôi bàn tay đang rỉ máu và thoăn thoắt bẻ, cắm từng khóm mạ xuống bùn như quên cả bữa trưa tôi mang cho mẹ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi nhận ra mình ghét mùa đông.

Nhà tuy nghèo, nhưng mẹ không bắt chúng tôi lao động nhiều như những đứa trẻ khác trong làng. Mẹ muốn đời chúng tôi sáng sủa hơn chứ không phải suốt ngày mò mẫm ở đầm, vũng để đào bới lươn chạch, mò cua, bắt cá, lam lũ với đồng ruộng, bùn đất như cha mẹ mà vẫn không đủ ăn, chính vì vậy, việc học của chúng tôi mẹ rất

khuyến khích, đôi khi tôi còn bị mẹ đánh vì tội ham chơi quên học hành. Mẹ cho rằng những đồng tiền của bố và mẹ là máu và mồ hôi, chúng tôi phải biết quý trọng và đáp trả cho xứng đáng với những đồng tiền ấy. Mẹ luôn lấy thước đo kết quả học tập của chị em tôi để đánh giá công sức lao động của mình. Trong bốn chị em, mẹ đặt niềm tin, kì vọng vào tôi nhiều nhất (bởi thời đó, học lực của tôi vào loại nổi của trường). Niềm tin, sự kì vọng của mẹ sụp đổ khi tôi không đậu đại học năm thứ nhất. Tôi tưởng mình sẽ bị trách mắng thậm chí bị ăn đòn, nhưng không, tôi thấy mẹ dăm chiêu và thở dài nhiều hơn. Thương mẹ tàn tạ sớm hôm, tôi quyết chí ôn thi năm nữa. Một năm ròng rã đèn sách, lo lắng và áp lực, tôi gầy rộc xanh xao; mẹ cũng hao gầy mòn mỏi bởi những lam lũ cực nhọc.

Tôi rời nhà ra Thủ đô học đại học, mang theo ước mơ thầm kín: Sau này sẽ kiếm thật nhiều tiền để xây một ngôi nhà tử tế cho bố mẹ đỡ vất vả mỗi khi mùa mưa về. Nhưng tôi không còn cơ hội để thực hiện ước mơ ấy, bởi ngôi nhà ba gian được xây bằng gạch từ những đồng tiền thấm đẫm mồ hôi của bố và mẹ đã được xây lên trước khi tôi ra trường. Ngày hồi công thợ mẹ đã gọi điện cho tôi và bảo: “Bố mẹ cố làm nhà để bớt cho con một gánh nặng trong lòng”. Tôi đã òa khóc nức nở khi mẹ dứt lời, từ giây phút ấy tôi biết: Trên thế giới này mẹ là người thấu hiểu tôi nhất.

Một mùa đông nữa lại về, tôi lo lắng thương mẹ chút áo mong manh, chân trần đi giậm mạ. Mạ xanh tươi cũng run rẩy trước cái lạnh của mùa đông. Con gió nào vô tình len qua người mẹ cũng khiến tôi tê dại.

Thanh Hoá ngày 1 tháng 12 năm 2011

Nguyễn Thị Thúy

Địa chỉ: Ban Tuyên giáo Huyện ủy, huyện Thiệu Hóa, tỉnh Thanh Hóa

Email: giotnangtg@gmail.com

Nơi chốn bình yên

(Đồng giải Ba tháng 3 đợt 1)

Mẹ tôi làm nghề bán tạp hóa. Làm nghề đó có nghĩa là mẹ phải thường xuyên rời nhà rất sớm để dọn hàng và chỉ trở về khi phố đã lên đèn. Cho nên hai mẹ con tôi rất ít nói chuyện, càng không có chuyện thủ thủ tâm tình như biết bao cặp mẹ và con gái khác. Tôi đã trải qua những năm tháng dậy thì một cách khó nhọc, ít được chia sẻ. Tôi thông cảm với công việc của mẹ nhưng đôi lúc, vẫn vợ suy nghĩ, tôi vẫn thầm tủi thân ao ước “giá như...”.

Những ngày đầu đặt chân vào THPT, tôi rung động trước cậu bạn lớp trưởng giỏi giang, tốt bụng. Tuy nhiên tôi cũng chỉ dám đứng từ xa mà ngắm nhìn cậu ấy. Bên những cô bạn đáng yêu váy áo xúng xính vây quanh lớp trưởng trông tôi hết như một con vịt xấu xí lúc nào cũng cúi đầu ủ rũ.

Rồi không biết từ lúc nào tôi bỗng quan tâm tới những tạp chí thời trang đầy sắc màu, những bộ váy dễ thương, những món đồ trang sức xinh xắn không thể thiếu trong hộp phụ kiện của các cô gái nhỏ. Tôi dè xén, gom góp từng chút một trong số tiền tiêu vặt ít ỏi bố mẹ cho mỗi tháng. Tôi chẳng dám ao ước gì nhiều, chỉ hy vọng rằng dù một lần thôi cũng tốt, được đáng yêu xinh đẹp như biết bao cô bạn khác, được chàng trai mình thầm mến ngoái nhìn khi chúng tôi tình cờ lướt qua nhau trên hành lang dài giữa các lớp học.

Mãi đắm chìm trong những mơ mộng bấn khoăn tôi không để ý thấy kết quả học tập của bản thân ngày một xuống dốc. Dù ngày nào cũng đi sớm về khuya nhưng

không hiểu sao mẹ vẫn tường tận chuyện thành tích ở trường của tôi có vấn đề. Tối hôm ấy, sau khi quát cho tôi hai roi đích đáng, mẹ đem vứt sạch son phấn, hoa tai, vòng tay và mấy dải ruy băng rực rỡ tôi mới mua được ít hôm. Tôi đóng cửa phòng, không nói không rằng, chỉ ôm chăn khóc đến sưng vù hai mắt. Mấy ngày liền tôi kiếm có tránh mặt mẹ, đến việc đưa cơm ra cửa hàng cũng đùn cho em trai.

Mấy đứa bạn thân biết chuyện của tôi đều lắc đầu, chép miệng: “Mẹ mày khiếp thật!”. Tôi tủi thân vô hạn, vừa khóc vừa thầm nghĩ sao mình không giống như chúng nó, có được một bà mẹ vừa dịu dàng xinh đẹp vừa tâm lý. Chúng nó an ủi, lại còn nhao nhao hứa rằng sẽ cho mượn váy áo, phụ kiện và giúp tôi trang điểm thật xinh đẹp. Khoảnh khắc ngắm mình trong gương, tôi bỗng nghĩ cổ tích vịt con hóa thiên nga đã thành sự thật thật rồi!

Nhưng giấc mơ thường quá ngắn ngủi. Ngày vịt con xấu xí hóa thiên nga cũng là ngày tôi biết chàng trai tôi thầm mến đã có bạn gái. Thực ra tôi biết giữa tôi và cậu ấy không có khả năng, thực ra tôi đâu có vọng tưởng gì nhiều, nhưng giây phút nhìn thấy hai người đó bước bên nhau trên hành lang đầy ánh nắng, một góc nào đó trong trái tim tôi bỗng vỡ ra. Cổ họng đắng nghét, tôi cúi đầu quay về nhà như kẻ bại trận thảm hại. Mẹ gặp tôi trước cổng. Mẹ nhìn tôi từ đầu tới chân. Mẹ nhăn mặt. Và mẹ quát mắng: “Ăn mặc cái kiểu gì đấy? Suốt ngày chỉ lo đủ đôn, không chịu học hành cho nên...”. Nước mắt tôi dâng lên. Rồi những giọt lớn bật ra, ào ạt như mưa lũ. Tôi nấc lên nghẹn ngào, chạy thẳng vào phòng òa lên nức nở. Cuộn tròn trong chăn như chú chim non gãy cánh đang run rẩy, tôi khóc đến lả người đi.

Hôm sau tôi lên cơn sốt mê mết liền mấy ngày. Mẹ nghỉ hàng ở nhà chăm tôi. Mẹ không hỏi tôi xem đã xảy ra chuyện gì, cũng không quát mắng cần nhần. Mẹ chỉ lặng lẽ nấu cháo thay khăn, đưa tôi đi bệnh viện chích thuốc. Thế nhưng sự im lặng lạ kì ấy lại khiến tôi yên ả dễ chịu. Tôi chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ ngủ, đôi lúc tỉnh dậy thay quần áo, ăn cháo rồi uống thuốc. Vài hôm nữa thì tôi hết bệnh. Cứ ngỡ tôi khỏi rồi thì mẹ sẽ quay lại với gian hàng ngoài chợ ngay. Nhưng không. Sáng hôm đó mẹ gọi điện cho cô giáo xin cho tôi nghỉ học thêm một ngày nữa. Rồi mẹ dẫn tôi đi dạo phố - chuyện từ trước tới nay mẹ chưa từng làm. Hai mẹ con vào vài cửa hàng, chọn mua khăn, mũ, áo ấm cho mùa đông. Ngạc nhiên nhất là mẹ còn chọn cho tôi một chiếc váy dài rất trang nhã và chiếc dây chuyền bằng bạc có hình chú cá heo rất đáng yêu. Mua sắm xong, mẹ đưa tôi đi ăn kem. Mẹ gọi hai cốc kem bạc hà, vị hai mẹ con cùng yêu thích. Hai mẹ con ăn kem, đôi khi yên lặng, đôi khi trò chuyện vụn vặt. Mẹ ngồi đối diện tôi, ánh mắt thanh bình ấm áp. Tôi nhìn mẹ, chợt nhận ra mình giống người biết bao nhiêu, từ cái trán, gò má tới mái tóc nâu hơi quăn nữa.

Sau ngày hôm ấy, mọi chuyện lại quay trở về quỹ đạo cũ. Mẹ vẫn hàng ngày đi

sớm về khuya. Còn tôi chú tâm vào học hành, lục tìm học bổng trên mạng. Nhưng giờ thì tôi biết, dù bận rộn thế nào nhưng chỉ cần tôi cần đến mẹ thì người sẽ luôn ở đó, ngay bên cạnh tôi, nắm tay tôi, tiếp thêm dũng khí để tôi bước về phía trước và là chốn bình yên cho tôi trở về mỗi lúc tôi đang cay mệt mỏi.

Nguyễn Thị Hồng Phụng

Tổ 13, phường Tân Thành, thành phố Thái Nguyên

Kỉ niệm cuối cùng

(Đồng giải ba tháng 3 đợt 1)

Ngày nào cũng vậy, tôi đều dành ra nửa tiếng để ngắm nhìn, trò chuyện cùng mẹ. Thói quen mười bảy năm trời, chưa một lần đổi khác.

Tôi thường lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt mẹ, khuôn mặt tròn phúc hậu với những nét thanh xuân không bị xói mòn bởi thời gian. Mẹ tôi lúc nào cũng đẹp như vậy, cũng dịu hiền như vậy.

Trong con mắt của tôi, nụ cười của mẹ thật rạng rỡ, thật ấm áp. Suốt mười bảy năm trời, chỉ cần nhìn mẹ, tôi đều nhận được nụ cười ấm áp như ánh ban mai ấy. Đó là ánh nắng soi rọi cuộc đời tôi, soi sáng tâm hồn tôi, lại mang theo nhiệt huyết của cả một ngày mới, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp cho tôi sức mạnh.

Mẹ lúc nào cũng cười với tôi như thế. Mẹ lúc nào cũng nhìn tôi chăm chú, trù mến như thế. Chỉ là... mẹ chưa bao giờ nói với tôi một lời.

Tâm tình của một đứa trẻ, không thể tránh khỏi những khao khát mãnh liệt được nghe giọng nói của mẹ, khao khát được mẹ âu yếm gọi tên mình, khao khát được mẹ khe khẽ tâm tình, thủ thỉ bên tai, lại càng khao khát một lần được đáp lại tiếng gọi mẹ. Nhưng hiện thực là một thứ cực kì đáng sợ, những điều đẹp đẽ lấp lánh ấy chỉ tồn tại trong giấc mơ. Hễ khi mở mắt tỉnh dậy, tất cả đều dễ dàng tan biến.

Tôi đã rất nhiều lần tự hỏi, nhỏ hay lớn, thứ nào mới là quan trọng? Tôi không biết, mọi người cũng không thể cho tôi biết. Trên đời này chắc chỉ có một người mới có thể trả lời được câu hỏi ấy.

Sinh nhật tôi mười bảy năm, ngày âm lại được ghi nhớ hơn ngày dương rất nhiều. Ông bà nội ngoại và ngay cả cha tôi đều có thể quên ngày sinh nhật dương. Nhưng ngày sinh nhật âm thì chưa một lần bị bỏ lỡ. Bản thân tôi chưa từng thấy lạ với điều đó. Sinh nhật mình, tôi đương nhiên nhớ rõ. Nhưng ngày sinh nhật âm khắc sâu vào tâm thức tôi bởi một lí do hoàn toàn khác biệt, như một sự an bài nghiệt ngã của số mệnh.

Năm tôi mười hai tuổi, cái tuổi chưa đủ chín chắn nhưng đã biết suy nghĩ, cha gọi tôi lại trò chuyện. Tôi còn nhớ rõ trong ánh mắt cha lúc đó, có một thứ tình cảm sâu sắc hơn nhiều so với những gì một đầu óc non dại như tôi có thể tưởng tượng được. Lời cha nói vang vọng bên tai, như kể, như thôn thức, lại như tiếng thở dài, ẩn chứa muôn vạn xót xa.

Điều cha nói không phải là một bí mật, mà là một sự thật, một bước chuyển kinh thiên động địa trong cuộc đời tôi, và trong cả cuộc đời ngắn ngủi của mẹ.

Ngày tôi ra đời, tiết trời lạnh lẽo, lạnh lẽo vô cùng. Mưa tuôn xối xả như trút nước. Trong một gian phòng cấp cứu nhỏ hẹp, gương mặt người thiếu phụ trẻ tuổi đã sớm trắng bệch vì kiệt sức. Nhưng trong những hơi thở yếu ớt cuối cùng, một thanh âm kiên cường, vững chắc vẫn vang lên:

- Lấy nhỏ bỏ lớn.

Lấy nhỏ bỏ lớn... Lấy nhỏ bỏ lớn...

Người thiếu phụ trẻ tuổi ấy chính là mẹ tôi.

Có những lúc bà ngoại nhìn tôi, vẫn không nén được thở dài mà nói:

- Mẹ con cũng thật đại dột.

Tôi chỉ còn biết lặng người. Bà không phải không yêu thương tôi, bà chỉ đang thương xót cho người con gái xấu số của mình. Mọi người luôn nghĩ rằng mẹ tôi quá đại dột khi lựa chọn như vậy. Phải, chính bản thân tôi cũng có suy nghĩ như thế.

Đã không biết bao nhiêu đêm tôi thiếp đi trong làn nước mắt. Tại sao mẹ lại đại dột như vậy, tại sao? Nếu như không có tôi, mẹ vẫn có thể có những đứa con khác. Nếu như không có tôi, mẹ vẫn có thể có một gia đình hoàn hảo, hạnh phúc. Còn tôi... vĩnh viễn không có mẹ.

Tôi luôn có cảm giác cuộc sống của mình là sự kết hợp của cả hai sinh mệnh. Mẹ vì tôi mà hy sinh mạng sống. Nhưng tình yêu của mẹ, tâm hồn của mẹ vẫn luôn che chở cho tôi. Giống như một tấm áo choàng trắng muốt, mỏng manh nhưng bền vững. Ấm áp như vậy, an toàn như vậy. Bao bọc lấy tôi, mang cho tôi hơi ấm, món trăn tâm hồn non dại, dễ vỡ.

Hơn ai hết, tôi luôn biết trân trọng cuộc sống, lại càng cố gắng sống thật tốt, thật có ý nghĩa. Bởi, đây không chỉ là cuộc sống của tôi, mà còn là sự tiếp nối cuộc sống còn dang dở của mẹ.

Mẹ trong kí ức của tôi chỉ vẹn vẹn một khuôn mặt phúc hậu trong tấm hình chụp chung được lưu giữ cẩn thận, tấm hình đã được cất lấy chân dung của riêng mẹ. Một bức đặt trong phòng tôi, một bức khác nhỏ hơn được đặt trong gian thờ.

Hình ảnh mẹ trong lòng tôi không bao giờ đổi khác, lúc nào cũng trẻ trung như vậy, lúc nào cũng mỉm cười nhìn tôi như vậy. Nụ cười ấy giống như ngọn lửa rực rỡ, ấm áp nhất thế gian, luôn luôn sưởi ấm tâm hồn tôi, xua tan mọi niềm đau nỗi buồn, cho dù khó khăn hay mệt nhọc đến đâu đi chăng nữa. Nụ cười ấy luôn biết cách xoa dịu lòng tôi, mang tôi tới những niềm vui và niềm hạnh phúc chưa từng biết tới - hạnh phúc khi được mẹ yêu thương, che chở.

Tôi không còn mẹ, nhưng tôi không cô đơn, bởi tôi còn có nụ cười ấy.

Cuốn nhật kí viết riêng cho tôi của mẹ, tôi sớm đã đọc thuộc từ bao giờ. Cho dù từng lời chữ, từng nét mực nhoè trên trang giấy, tôi đều đã quen thuộc, đều đã khắc sâu vào tâm trí. Nhưng chỉ cần có thời gian, tôi đều ngồi trong phòng, lặng lẽ lật giở từng trang, lặng lẽ đọc kĩ từng lời từng chữ.

Cuốn nhật kí không dày, nhưng từng trang đều đầy ắp tình yêu thương của mẹ. Từng biến chuyển của thai nhi là tôi lúc đó đều được mẹ ghi lại rõ ràng. Ấn trong những hàng chữ ấy, tôi còn nhìn thấy niềm vui, niềm hạnh phúc và nỗi hân hoan vô bờ của một người mẹ. Đã không biết bao nhiêu lần, tôi phải bật khóc nức nở, bật khóc bởi những lời lẽ hết sức bình dị, giản đơn:

“Con đã được hơn ba tháng rồi. Mẹ biết là còn sớm, nhưng mẹ đã chuẩn bị cho con một chiếc nôi. Đợi tới khi con ra đời, hằng ngày mẹ sẽ ru con trong chiếc nôi ấy”.

...

“Hôm nay là lần đầu tiên con đạp. Mẹ rất hạnh phúc, chưa khi nào mẹ cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của con như vậy”.

...

“Đã chín tháng rồi, cuối cùng mẹ cũng sắp được gặp con. Hành trình sắp tới của mẹ con mình chắc chắn sẽ vất vả một chút... Dù thế nào, mẹ cũng sẽ cho con được bình yên ra đời”.

...

Phải, cho tôi được bình yên ra đời, mẹ đã làm được. Nhưng còn lời hứa ru tôi trên chiếc nôi ấm áp kia thì sao? Vĩnh viễn, vĩnh viễn mẹ không thể nào thực hiện được.

Cái ngày mưa gió của mười bảy năm trước là lần duy nhất tôi được gặp gỡ mẹ, cuộc gặp gỡ ngắn ngủi nhưng đã khắc sâu trong tâm khảm. Trong suốt kí ức tuổi thơ của tôi và trong cả tương lai dài rộng phía trước, cuộc gặp gỡ đẹp đẽ, vĩnh hằng ấy là kỉ niệm đầu tiên giữa tôi và mẹ. Và đó cũng là... kỉ niệm cuối cùng.

Canhhoanho1102@gmail.com

Thư gửi mẹ

(Giải Nhất tháng 4 đợt 1)

Mẹ ơi, những suy nghĩ của chúng ta sao lại khác nhau đến thế? Con đã luôn nghĩ về điều đó trong một thời gian dài.

Hai mươi tuổi lớn con chưa được một tuổi khôn. Con chỉ biết trách mẹ không hiểu con, trách mẹ là người của thế hệ cũ sống an phận bình yên, không có hoài bão cuồng nhiệt thay đổi thế giới như tuổi trẻ.

Từ cấp hai lên cấp ba, rồi đại học con học theo ý mẹ, những lúc chán học cũng chỉ biết ngồi trách móc vu vơ.

Con không nhớ nổi đã có bao nhiêu chữ “trách” trong mới hai mươi năm cuộc đời mình.

Đúng lúc con cảm thấy nản lòng nhất vào giữa năm hai đại học thì tai nạn xảy ra. Cả tuần con ở lì trong nhà trọ vì mặt sưng lên như dị dạng. Hai tháng không hề ra khỏi phòng với nỗi lo bị ảnh hưởng não. Không về nhà. Không để mẹ ra thăm. Người con gặp duy nhất là chị. Thế giới bé xíu mười mét vuông và đầy rẫy những suy nghĩ cực đoan. Nhưng mẹ ạ, có một điều con đã không thành thật. Hơn tất cả những sợ hãi, con coi tai nạn khủng khiếp này là một cơ hội.

Cơ hội để con bứt ra khỏi sự chán chường.

Con đột ngột gọi điện tuyên bố sẽ thi lại và tức tốc đi lo thủ tục. Mẹ kinh ngạc, cố khuyên con kiên trì học tiếp. Con nhất quyết không nghe. Mẹ thỏa hiệp để con học nốt năm rồi thi lại, con càng không chịu. Mẹ thở dài đồng ý cho con bảo lưu. Con thẳng tay rút hồ sơ. Tự cắt đường lùi của mình. Đổ công sức tiền bạc gần hai năm học xuống sông xuống bể. Từ bỏ ngành học rất nhiều người mơ ước để thi một ngành hoàn toàn lạ lẫm: Biên kịch điện ảnh.

Mẹ có lẽ đã bị tổn thương bởi quyết định điên rồ, đột ngột, bướng bỉnh, ích kỉ của con. Mẹ và con xa dần. Con cứ một mình lo giấy tờ, hồ sơ, ôn thi trong ba tháng gấp gáp. Lần đầu tiên con bỏ tất cả mọi thứ để quyết định một việc nào đó. Con không muốn bị phân tâm bởi bất kì điều gì khác. Chỉ cắm cổ học để thi. Con còn không biết chính xác sẽ thi gì. Ba tháng. Quá ít để chuẩn bị cho một kì thi đại học.

Trong thời gian đó, mẹ ơi, với khoảng cách hơn một trăm năm mươi cây số, con đã gọi điện cho mẹ được mấy lần khi mà thậm chí con còn luôn có tình tắt máy? Những ngày ấy, mẹ nghĩ gì? Ngày đi thi vòng loại, trời nắng gay gắt. Tám rưỡi sáng, con bắt xe bus chen-chúc-không-kip-thở đến trường xem số báo danh. Rồi lang thang chờ đến một giờ chiều vào thi. Đi bộ xung quanh đây đến mỏi rã cả chân nhưng con vẫn không muốn ngồi lại. Vì ai cũng có người thân đi theo. Ai cũng có người để nói chuyện. Tay họ không run. Trừ con.

Thế rồi, mẹ ạ, chắc cả đời con sẽ không quên cái khoảnh khắc đó. Điện thoại rung mà con vẫn chờ người ra. Vì lâu quá rồi con không nghe điện thoại.

Mẹ gọi.

Cứ như đó là chuyện tất nhiên. Cứ như hôm qua mẹ con mình cũng vừa nói chuyện.

Mẹ đã nói những gì nhỉ? Hỏi con ăn gì chưa? Ngoài Hà Nội có nắng lắm không? Bảo con đừng lo lắng quá, cứ cố hết sức là được. Giọng mẹ hơi ngập ngừng.

Lần nào con đi thi mẹ chẳng nói những thứ tương tự. Nhưng lần này, mẹ ơi, con bỗng nhận ra nhiều quá.

Sao bao nhiêu thứ giản đơn mà trước giờ con cứ dửng dưng không thấy? Mẹ là giáo viên, nắn nót cho học sinh từng chữ, dạy uốn lưỡi phát âm từng từ, lúc nào cũng nói những câu từ trang trọng, đúng ngữ pháp. Nhưng sau này, mẹ cũng dùng những ngôn ngữ thật teen khi nói chuyện với con.

Mẹ không thích công nghệ thông tin, đến điện thoại cũng chỉ nghe gọi, chẳng cần biết nhắn tin là gì. Nhưng mẹ lại học gửi mail để liên lạc với con.

Mẹ đâu thích gì nhạc US-UK mà vui vẻ chuyển kênh, xem con hát hò nhảy nhót.

Mẹ không đam mê gì điện ảnh thế giới nhưng lại ngồi nghe con huyền thoại thật nhiều, rằng giải Oscar năm nay không xứng đáng, rằng sao hai diễn viên này với này không đóng cặp với nhau, rằng kịch bản phim này chán quá...

Và con khóc. Khóc không che giấu. Những thí sinh xung quanh tỏ vẻ ngạc nhiên. Họ nghĩ con quá căng thẳng. Nhưng không, rất có thể lúc ấy, con là người đang bình tĩnh nhất. Mẹ không để con thiết thời dù chỉ một chút. Con cũng có sự động viên tinh thần to lớn như bất cứ thí sinh nào. Trong mấy phút ngắn ngủi đó, con đã nghĩ thật nhiều, để thấy mình ích kỉ đến cùng cực thế nào. Con luôn than trách mà không nhớ rằng con mới là người phải tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình. Không phải mẹ áp đặt. Chỉ là lâu nay con đã quá hèn nhất.

Con nhắm mắt tự hỏi: Bao nhiêu lần rồi mẹ thay đổi vì con? Và đã bao nhiêu lần con vô tâm trước những cố gắng đó? Cái đau đầu về giấc mơ của con thắm vào đâu trong nỗi buồn vô tận không nói nên lời của mẹ? Con thật tệ hại.

Khoảng cách giữa hai thế hệ, giữa hai cá nhân, mẹ âm thầm nhả nạt từng bước lấp đầy; trong khi con cứ vô tình bước đi. Con đã bỏ quên tình yêu của mẹ. Nhưng tình yêu đó chưa từng rời xa con. Dù chỉ một giây.

Nước mắt rơi càng nhiều, con càng thấy nhẹ nhõm.

Con là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời.

Rồi khi con vượt qua vòng loại, khi con chính thức đậu vào trường, khi con tập tành đi làm phim, khi con đạt học bổng... con đều nghĩ đến mẹ, đến cái khoảnh khắc điện thoại rung lên giữa rất nhiều âm thanh hỗn tạp. Đó là phép thuật kì diệu nhất, khiến tâm hồn con trở nên tĩnh lặng lạ lùng.

Con hãy còn ở xa đích đến lắm, nhưng dù sao mẹ cũng sẽ luôn ở đây mà, mẹ nhỉ? Con chỉ cần tiến về phía trước thôi. Để cho mẹ thấy giấc mơ của con, để mẹ có thể tự hào về con. Thật nhiều.

Mà mẹ này, đã khi nào mẹ thấy nuôi con mệt quá chưa? Có phải thứ gì cũng có giới hạn không? Thế thì sự kiên nhẫn mẹ dành cho con sao lớn thế? Hay phải chăng nó tiệm cận với vô cùng?

ĐÀO THU HẰNG

212 Vũ Hữu, Thanh Xuân, Hà Nội

Mẹ ơi con sẽ sống tốt.

(Đồng giải Nhì tháng 4 đợt 1).

Mẹ à, con là một đứa trẻ hư. Mẹ biết không? Con đã từng thật sự muốn rời xa cõi đời này, rời xa mẹ, đã rất muốn chết. Con ích kỉ cho rằng cuộc đời con quá đau khổ, quá cô đơn. Nhưng sau chuyện đó, con nhận ra rằng bản thân thực sự hạnh phúc, con hạnh phúc vì có mẹ trên đời...

Từ lúc tôi nhận thức được thế giới này, tôi chỉ có mẹ mà thôi. Ba tôi vì căn bệnh hiểm nghèo đã nhẫn tâm bỏ lại mẹ con tôi. Nhưng mẹ còn nhẫn tâm hơn ba. Ba tôi vì ông trời bắt buộc nên mới phải ra đi, còn mẹ thì sao? Mẹ lúc nào cũng chỉ biết có công việc, thậm chí công việc còn quan trọng hơn đứa con gái này của mẹ.

Mẹ nói với tôi rằng tôi rất giống ba, nhất là đôi mắt. Tôi không giống như mẹ xinh đẹp sắc sảo, tôi không hề xinh đẹp chút nào. Thứ tôi thích nhất trên khuôn mặt của tôi chính là đôi mắt, đôi mắt giống hệt ba. Đôi mắt ấy không to tròn như những hot girl nổi tiếng trên mạng mà nó đen láy, trong suốt. Đôi mắt ấy chính là thủ phạm khiến khuôn mặt tôi trở nên quá ngây thơ nhưng tôi vẫn thích nó. Chưa từng ai khen tôi xinh đẹp cả. Lời khen tôi nhận được nhiều nhất chính là “Đôi mắt đẹp quá!”. Tôi vừa thích, lại cũng vừa không thích đôi mắt này bởi vì nó giống ba.

Nhưng mẹ cũng nói rằng, tôi chẳng giống ba một chút nào cả. Tôi giống ba rất thích vẽ, vẽ là tất cả những gì tôi có. Tôi dùng tranh vẽ để trải hồn mình. Tranh của tôi là những mảng màu nóng hòa vào nhau, không hề có ranh giới giữa các vật thể. Khi tranh của tôi đặt giữa các bức tranh khác, nó nổi bật lên rất nhiều. Còn tranh

của ba tôi thanh thoát, mang nét vẽ mộc mạc với những gam nhẹ nhàng.

Mẹ với tôi tâm sự không nhiều, thi thoảng mẹ mới dặn dò tôi vài câu. Mẹ là chủ của một phòng tranh ở Hà Nội. Mẹ không học qua hội họa nhưng mẹ rất hiểu biết về nghệ thuật nên phòng tranh của mẹ được đông đảo giới nghệ sĩ biết tới. Tất cả mọi người đều thích tranh của tôi, chỉ có mẹ là không. Nhưng dù mẹ có thích hay không, tôi cũng phải trở thành họa sĩ. Nếu không vẽ tôi sẽ chết!

Nhưng trời thật không chiều lòng người. Tôi thi trượt Đại học Mỹ thuật. Khi lên mạng xem điểm tôi không thể tin vào mắt mình. Đến khi trường trả điểm về tôi vẫn nghĩ bản thân mình nằm mơ. Tôi không hiểu tại sao một người như tôi lại có thể trượt được cơ chứ. Tôi không cam tâm. Nếu không được vẽ cuộc đời này chẳng còn ý nghĩa với tôi nữa. Tại sao tôi lại có thể thi trượt? Cầm lên con dao rọc giấy tôi hay dùng, chỉ cần một nhát dao thôi, tất cả sẽ chấm dứt. Cuộc đời này nhàm chán như thế thôi, vô vị như thế thôi. Ba không cần tôi, mẹ cũng không cần tôi. Đặt lưỡi dao lên cổ tay, nhắm mắt vào, chỉ cần thế thôi. Nhưng mẹ tôi lại trở về đúng lúc. Mẹ một tay giữ tay tôi, một tay quăng con dao đi, gào lên:

“Con làm cái gì thế này? Không muốn sống nữa à?”.

Tôi không nhin nổi nữa, gào ầm lên:

“Vâng! Con muốn chết đây. Không phải mẹ ngứa mắt với con lắm sao? Bây giờ con chết có khi mẹ lại vui đây chứ!”.

“Đi ra đây với mẹ!”.

Chưa kịp định thần lại, mẹ đã lôi lôi kéo kéo tôi đi. Tôi không hiểu nổi nữa. Mẹ sao lại có thể bình tĩnh như vậy được cơ chứ?

“Mẹ buông tay con ra đi! Con phải chết! Con thi trượt đại học rồi, không được vẽ con sẽ chết”.

“Đi nhìn mặt bà con lần cuối rồi muốn làm gì thì làm”.

“Sao cơ? Mẹ nói cái gì cơ?”.

Mẹ tôi lặng im, không nói một lời, giữ chặt cánh tay tôi không buông, đẩy tôi vào xe. Tôi nhẹ giọng:

“Bà làm sao vậy mẹ?”.

“Bà bị bệnh”. Giọng mẹ vẫn lạnh băng.

“Nghiem trọng như vậy tại sao mẹ lại không nói cho con biết cơ chứ?”.

“Biết càng ít chuyện càng có thể vô tư mà sống con gái à. Im lặng chút đi”.

Tôi lập tức im lặng. Lúc mẹ tôi nói câu này thì tôi tốt hơn là không nên nói nữa.

Hai tiếng sau, sau khi dặn dò con cháu, bà ngoại tôi nhắm mắt xuôi tay.

Hai ngày sau, gia đình tôi đưa bà tới đài hóa thân Hoàn Vũ làm lễ. Màn đưa tiễn diễn ra lặng lẽ, im ắng tới dị thường.

Ngày hôm sau, tôi cùng mẹ đi nhận tro của bà. Mẹ đưa tôi mảnh lụa trắng:

“Con đeo lên đầu giúp mẹ. Nhớ chỉnh cho hai dải lụa bằng nhau. Người mất cả cha lẫn mẹ phải đeo hai dải lụa bằng nhau. Bây giờ mẹ chỉ còn mỗi mình con gái thôi. Đừng hành động đại dột nữa”.

“Nhưng con thi trượt đại học rồi ạ”.

“Trượt đại học thì chết sao? Ra nước ngoài du học. Con quá giống ba. Mỗi lần nhìn thấy con mẹ không kiềm được lại nhớ đến ba. Mẹ không mong con tha thứ, nhưng hãy tự biết quý trọng bản thân mình. Tranh vẽ của con rất nháo loạn, không có trật tự, thật giống như con người con, quá non nớt. Nghe lời mẹ ra nước ngoài học cho tốt. Mẹ sẽ thu xếp việc xin học bổng. Con không cần lo gì cả”.

“Con biết rồi ạ! Con sẽ sống tốt”.

Thật hiếm khi thấy mẹ nở một nụ cười, nhưng tôi cũng chưa từng thấy một giọt nước mắt nào của mẹ cả. Nhưng lúc ấy, tôi đã nhìn thấy dòng nước mắt thanh khiết ấy. Tôi không biết nói gì nữa, chỉ có thể khóc. Nhìn dải lụa trắng, nổi bật trên tang phục màu đen, nhảy tung tăng theo làn gió trên đôi vai gầy nhưng không yếu của mẹ mà tôi thấy xót xa.

Người mẹ lạnh lùng của tôi là thế đấy, dù thế giới này có sụp đổ vẫn giữ vẻ kiên cường. Mẹ không muốn bản thân yếu đuối, cũng không muốn tôi yếu đuối. Thế giới này đã quá tàn nhẫn với mẹ rồi. Từ bây giờ tôi sẽ mạnh mẽ hơn để bảo vệ mẹ. Mẹ đợi con năm năm mẹ nhé. Con sẽ sống tốt. Con sẽ mau trưởng thành. Mẹ yên tâm nhé!

TRƯƠNG THỊ HUYỀN TRANG

SN 27/25 Trần Phú, Hà Đông, Hà Nội.

Bởi vì mẹ là mẹ của con.

(Đồng giải Nhì tháng 4 đợt 1).

Chân thành gửi tới những người mẹ của thế giới này, cảm ơn vì họ luôn vĩ đại như thế.

Cảm ơn mẹ, bởi vì mẹ là mẹ của con!

Bờ biển trải dài với những con sóng bạc đầu nhấp nhô. Trên làn cát mịn là vết dấu chân - một to một nhỏ. Khuôn mặt non nớt của cậu bé ngẩng lên nhìn mẹ:

“Mẹ ơi, tại sao mẹ vẫn ở bên con trong khi bố...”.

Những lời cuối ngập ngừng, là những thôn thức từ tận đáy lòng cậu, là những khoảng trống mịt mờ vô tận.

Người mẹ mỉm cười xoa đầu cậu bé. Ánh mắt bà dịu dàng đến thế, tựa như tất cả những gì tốt đẹp nhất thế gian. Sự dịu dàng của mẹ kết thành bức tường ấm áp, bảo vệ cậu khỏi vô vàn lạnh lẽo trên thế gian.

Bởi vì mẹ là mẹ của con.

Trong kí ức của cậu, đó là lần cuối cùng cậu được ra biển, bước chân trên bãi cát mịn trải dài, mẹ hiền ấm áp kề bên, không một chút lo toan.

Cuộc sống bon chen buộc con người ta phải lao vào đó. Nó là đóa hoa anh túc

đầy mị hoặc khiến người ta trầm mê. Nó lại là cơn lốc khi mà con người chẳng thể chống chọi với thứ gọi là thiên tai, đến khi nhận ra mình đang đứng trong vòng xoáy ấy lại không cách nào thoát ra. Cuộc sống là vậy, nó khiến con người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Cậu bé không nhớ rõ từ khi nào trong cậu không còn là những trang kí ức màu hồng nữa. Đó là những tháng ngày đen tối khi gần đến hạn đóng tiền học, xấp tiền cậu mang đóng bao giờ cũng dày nhất, nhưng chẳng phải nhiều nhất, và lần nào chúng cũng bị trả về quá nửa, bởi nát, bởi rách. Cậu chẳng giận mẹ. Bởi những đồng tiền đó thấm đẫm mồ hôi của mẹ. Và cũng bởi vì vết chân chim trên khóe mắt mẹ càng ngày càng sâu.

Cậu không phải là người vô tâm. Trong buổi nói chuyện giữa giáo viên và học sinh, cô giáo nói: “Các em có thể không biết, nhưng đánh các em một, cha mẹ còn xót hơn mười. Có khi đánh con xong rồi, chờ con ngủ say lại thay con bôi thuốc”. Cậu bé không vô tâm nhưng nghe xong những lời đó, từ nơi xa xôi nào đó trong những trang kí ức màu hồng, vì đau cậu bé choàng tỉnh giữa đêm, là ánh mắt yêu thương của mẹ, “Không sao đâu con, ngủ tiếp đi”. Cũng đêm đó, giọt nước mắt lóng lánh nơi khóe mắt mẹ đã thấm ướt trang kí ức mờ nhòa...

Bước vào đại học, mọi chi phí đều nhiều hơn. Cậu không biết mẹ làm sao có, nhưng tiền mẹ đưa là một xấp phẳng phiu... Và tối nào cũng có một chiếc xe hơi đưa mẹ về đầu ngõ. Cũng từ đó, những lời bàn tán ra vào...

Trong ngôi nhà chỉ có hai mẹ con càng quạnh quẽ. Mẹ vẫn là mẹ thôi, hôm nào mẹ cũng dậy sớm làm đồ ăn sáng và trưa, hai mẹ con vẫn ăn chung bữa tối, dù là 12 giờ đêm, khi tiếng chổi tre của những cô lao công đã đi xa...

Mẹ đã nuôi cậu bao nhiêu năm, mẹ có quyền đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Cậu không biết hạnh phúc mà mẹ đang theo đuổi ở đâu, có hay chẳng trên chiếc xe đó. Tiếng động cơ của chiếc xe bốn bánh vang lên, đưa mẹ đến thiên đường hạnh phúc của bà, mà nơi đó mãi mãi cậu không thể nào theo kịp. Cậu không oán mẹ, và chưa từng có ý niệm nào trong đầu cậu tự cho mình cái quyền đó. Nhưng vẫn có gì đó dâng lên trong cậu, là ích kỉ. Vì giờ mẹ... đã khác.

Những cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con ngày càng thưa dần. Nhưng trong những lần ít ỏi đó, cậu thấy mẹ thỉnh thoảng lại nói lấp. Hay trong ngôi nhà quen thuộc này, ngôi nhà mà chiếc cầu thang gỗ đã bị mài nhẵn bóng bởi những bước chân, ngôi nhà mà có nhắm mắt lại cũng không thể nhầm lẫn, mẹ vấp ngã... Lúc đó, ánh mắt mẹ hốt hoảng nhìn quanh, khi không thấy ai lại thở phào, trong tiếng thở phào ưu phiền đó, là hàng lệ chảy dài...

Ngày sinh nhật 18 tuổi của cậu sắp đến, không biết mẹ có nhớ về sớm để mừng sinh nhật cùng cậu không. Cậu không cần mẹ tặng quà, bởi chỉ cần mẹ ở bên đã là hạnh phúc nhất. Chỉ là vào ngày đó chân cậu run run, đi không vững, cả người mềm nhũn như không còn sức lực, và bất an len lỏi trong lòng cậu bấy lâu nay như bùng nổ, đẩy cậu vào tận cùng lo sợ...

Đứng trong phòng bệnh, tầm mắt cậu mơ hồ... Mẹ nằm đó, nhìn cậu thật sâu, thật dịu dàng, thay cho bao lời không thể nói ra. Chưa bao giờ cậu biết đôi mắt con người có thể ẩn chứa nhiều điều đến thế, cũng nhiều nước mắt đến thế.

Noron vận động. Một khi mắc bệnh sẽ không thể nào qua khỏi. Còn độc ác hơn cả HIV, cho đến khi biết mình bị mắc bệnh thì thời gian còn lại chẳng là bao.

Noron vận động chết đi, cho đến khi không thể hô hấp...

Giờ thì cậu biết.

Ánh mắt hốt hoảng của mẹ.

Mẹ không về nhà, nhưng tin nhắn nhắc nhở cậu vẫn đều đặn, chưa khi nào sai giờ.

Mẹ luôn cẩn thận để không đánh thức cậu, nhưng đêm đó mẹ lại lặng lẽ vào phòng cậu. Bước chân chậm chạp. Và đêm đó, dưới gối của cậu xuất hiện một chiếc thẻ ngân hàng.

Nhưng cậu lại chẳng thể hiểu tại sao sống trong giày vò như thế, chết lặng từng ngày như thế, mà mẹ lại âm thầm chịu đựng...

Quỳ trước mộ mẹ, nụ cười của mẹ hiền dịu, nụ cười bao dung...

Mẹ ơi, tại sao?

Nếu như cuộc đời này là những phím đàn, phím trắng là vui vẻ, hạnh phúc, phím đen là đau khổ, xấu xa; nhưng phím đen cùng phím trắng mới tạo ra bản nhạc hoàn hảo, thì con nguyện cuộc đời con là bản nhạc đang dở mẹ ơi...

Nắng nhảy múa trên bờ vai cậu, gió lướt qua kẽ đùa vui, thì thầm như lời của mẹ...

Mẹ không rời bỏ con, mẹ chỉ đến một nơi khác dõi theo con, để con thực hành những điều mẹ dạy mà không cần mẹ ở bên. Mẹ tin con yêu của mẹ sẽ làm tốt.

Bởi vì mẹ là mẹ của con!

Mẹ - cô giáo của con

(Đồng giải Ba tháng 3 đợt 1)

Nhật Bản thật lạnh, hấn đã bắt đầu cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi xứ sở hoa anh đào. Gần đây những giấc mơ kì lạ về mẹ hấn lại xuất hiện với tần suất ngày càng nhiều hơn. Có những giấc mơ thật đẹp, mẹ hiền tươi cười rạng rỡ như nắng xuân ôm lấy hấn trong vòng tay tràn đầy yêu thương. Nhưng hôm nay thì khác, hấn tỉnh dậy mà hai trán đầm mồ hôi, vội cầm ngay chiếc điện thoại hoảng hốt gọi về Việt Nam. Một giọng nói ấm áp vang lên trên điện thoại:

“Alo, gì thế chàng trai? Biết mấy giờ không, ba giờ sáng rồi đó. Thấy mẹ xinh đẹp quá nên định làm mẹ mất ngủ đó hả?”.

Hấn lặng lẽ lau mồ hôi rồi nghẹn ngào:

“Con... con... bỗng nhiên muốn nghe giọng mẹ, muốn biết ở nhà có lạnh hay không thôi”.

“Trời ơi, sắp có bão chẳng? Khai thật đi, có phải gọi điện cho người yêu nhưng nhầm sang số mẹ không?”.

Hấn cười trừ gượng gạo. Gọi điện xong hấn thở phào nhẹ nhõm và yên tâm hơn bởi mẹ vẫn vui tính như vậy, dù hấn biết trong lòng mẹ đã hằn sâu những nỗi thất vọng về hấn. Không ngủ được, những kỉ niệm về mẹ lại chợt ùa về trong cơn trần trọc lúc bình minh.

Sinh ra tại một ngôi làng nhỏ của Thành Nam, tuổi thơ của hắn gắn liền với những cánh đồng lúa xanh thắm, với những trò chơi thả diều, bắn bi... chỉ có ở những làng quê bình lặng của Việt Nam. Gia cảnh tuy không phải là quá khá giả nhưng có một thứ không bao giờ thiếu trong cuộc sống của hắn, đó là tiếng cười từ những câu chuyện của mẹ và tình yêu thương mà mẹ dành cho hắn. Mẹ trong kí ức tuổi thơ của hắn thật đẹp và rất giỏi. Khi hắn còn nhỏ, tối nào cũng vậy, mỗi khi ngồi vào bàn học bên cạnh hắn luôn có một cô giáo rất giỏi, không ai khác chính là mẹ. Lần nọ, sau khi được mẹ hướng dẫn một bài toán mà với hắn là khó hơn lên trời, hắn quay sang hỏi mẹ với giọng hồn nhiên:

“Mẹ ơi, mẹ giỏi quá. Máy đưa lớp con chúng nó giỏi lắm, chắc chỉ có mẹ mới dịch lại được”.

Mẹ cười và cho hắn một cái cốc yêu vào đầu giống như những lần hắn không tập trung học bài. Hắn lại hỏi: “Sao mẹ không trở thành cô giáo? Mẹ không thích trở thành cô giáo sao?”.

Câu hỏi đó hắn đã luôn thắc mắc trong đầu khi còn nhỏ, và cũng vì tò mò nên hắn đã hỏi mẹ rất nhiều lần nhưng mẹ thường cười và lảng tránh. Mẹ rất ít khi kể về bản thân. Và khi chuẩn bị kết thúc thời cấp II, cuối cùng hắn cũng biết được tại sao dù mẹ giỏi giang là vậy mà lại không trở thành cô giáo.

Khi chuẩn bị bước vào kì thi tuyển vào cấp III ông ngoại đã kể cho hắn nghe về mẹ. Hóa ra là vì nhà ngoại quá nghèo, lại là chị cả trong gia đình nên mẹ đã nghỉ học giữa chừng để các cậu được đi học. Hắn ghen ngào và hiểu ra nhiều chuyện mà trước đây hắn chỉ biết một cách lơ mơ. Hắn hiểu ra tại sao mẹ lại đặt nhiều tâm huyết và niềm tin vào hắn đến vậy. Lúc đó hắn chỉ muốn chạy về và ôm lấy mẹ, nhưng hắn đã không làm vậy bởi hắn quyết tâm sẽ hoàn thành ước mơ của mẹ. Ngày hắn nhận kết quả thi đỗ vào trường chuyên mẹ chỉ mỉm cười và nói: “Làm tốt lắm chàng trai”. Cuối cùng thì hắn cũng đã làm được. Hắn vui như một đứa trẻ lên ba khi ăn những món mẹ làm nhân dịp hắn thi đỗ. Chưa bao giờ hắn ngấu nghiến như thế, ăn như đã bị bỏ đói ngàn năm vậy.

Những năm sau đó, dù cuộc sống vất vả nhưng hắn biết đó là những ngày rất hạnh phúc của mẹ, bởi mẹ luôn nói với hắn: “Con là niềm tự hào của mẹ”. Ước mơ trở thành cô giáo của mẹ đã một phần trở thành hiện thực khi hắn thi đỗ vào một trường đại học nổi tiếng với một điểm số rất cao. Ngày hắn nhập học mẹ đã khóc, khóc rất nhiều, và lần đầu tiên trong đời hắn biết đến cụm từ “nước mắt hạnh phúc”.

Rời Thành Nam yên ả hắn đến với Thủ đô sôi động, bước sang một ngã rẽ mới của cuộc đời, ngã rẽ đó dẫn đến một con đường không có mẹ bên cạnh. Đặt chân

đến Hà Thành hắn đã không còn là hắn. Có học bổng, không quá khó khăn trong cuộc sống nhưng niềm vui với hắn lại chỉ đến trong rượu mạnh và chơi bài. Mỗi buổi sáng thức dậy sau cơn say mềm hắn đều nghĩ về mẹ, nhưng có một bóng tối vô hình nào đó đè lên hắn khiến hắn không thể bước ra khỏi con đường địa ngục đó. Ngày hắn nhận ra cổng trường đại học đã chính thức khép lại với hắn, ước mơ của mẹ hắn vẫn chỉ hoàn thành một nửa, đó cũng là ngày Trái đất dường như ngừng quay quanh hắn. Tất cả như đóng băng, nhưng hắn không khóc bởi chợt nhớ đến một câu nói đùa của mẹ khi hắn khóc nhè hồi nhỏ, “lạ nhỉ, theo mẹ biết thì người lớn không biết khóc”. Nhưng dù hắn là người lớn hay là trẻ con thì lúc đứng trước mặt mẹ vẫn vậy. Từ khi được gọi là Người Lớn, lần đầu tiên hắn khóc lại là trong vòng tay mẹ khi hắn quay lại Thành Nam - “Con xin lỗi”. Mẹ nói trong nước mắt:

“Nhìn mẹ này. Nhìn người hiểu con nhất đây này. Mọi người nhìn con không phải ở cách con vấp ngã mà bởi vì họ đang muốn xem con đứng dậy ra sao. Hãy đứng dậy và làm một người đàn ông không hổ thẹn với đời. Làm lại nhé, con trai. Mẹ tin con làm được”.

Không một lời oán trách, mẹ đã nâng hắn đứng dậy bằng tất cả yêu thương như thế. Hắn đã bắt đầu viết lại giấc mơ bằng một cái vốn duy nhất là tình thương và niềm tin của mẹ. Và hắn lại một lần nữa làm được, đã đứng dậy một cách mạnh mẽ.

Mùa đông Nhật Bản năm nay thật lạnh. Thời gian cũng trôi đi thật nhanh, hắn đã là sinh viên năm tư tại một trường đại học nổi tiếng của Nhật. Ước mơ của mẹ đang được hắn viết những trang cuối cùng. Tỉnh dậy sau giấc mơ kinh hoàng đó hắn lại gọi điện cho bác sĩ của mẹ ở Việt Nam, và lần này ông đã không che giấu hắn nữa: “Mắt mẹ em yếu đi trong vài năm gần đây bởi đã khóc quá nhiều”. Chiếc điện thoại tuột khỏi tay và hắn lặng đi...

DÒNG SÔNG CUỘC ĐỜI

Ibaraki, Nhật Bản

Cảm ơn mẹ vì mẹ là mẹ của con

(Đồng giải Ba tháng 4 đợt 1)

Đã lập xuân, ấy vậy mà những đợt rét vẫn ồ ạt bao trùm. Tối qua, khi vừa nghe xong chương trình dự báo thời tiết, mẹ đã vội gọi cho tôi, dặn dò cẩn thận từng tí một. Nào là khi ngủ phải đắp chăn thật kín, đừng đạp chăn không dễ cảm lạnh, ra ngoài đường nhớ mặc ấm, đừng quan tâm quá tới thời trang mà lại ốm.

Quả thực, nếu là tôi của vài năm về trước, hay thậm chí vài tháng về trước, khi vẫn chưa xa gia đình, vẫn chưa phải rời khỏi vòng tay của bố mẹ, chắc chắn tôi sẽ cáu kỉnh, càu nhàu vì mẹ dặn dò quá nhiều. Nhưng giờ đây, khi phải sống một mình dưới Thủ đô, tôi yêu lắm những cuộc điện thoại của mẹ, nhớ lắm những câu dặn dò của bố. Và hối hận vô cùng khi đã nhiều lần làm mẹ buồn.

Liếc nhìn đôi bàn tay thon mềm, bất giác hình ảnh những ngón tay to bè, đen sạm và ngắn ngủn của mẹ lại tràn ngập tâm trí tôi. Để cho tôi có một cuộc sống êm đềm, vô lo, vô ưu, lúc nào cũng tràn ngập niềm vui, mẹ đã phải vất vả như thế nào? Trước đây tôi không quan tâm nên không biết, giờ tôi vô cùng quan tâm nhưng tôi vẫn không biết.

Cuộc sống trôi qua quá nhanh, chớp mắt tôi đã trở thành sinh viên của một trường đại học danh tiếng và chớp mắt, mẹ tôi đã già đến mức khiến tôi sửng sốt. Ngày xuống trường nhập học, mẹ chẳng nói dông dài như trước, chỉ vền vền vài từ nhưng tôi biết, đây là mong muốn duy nhất của mẹ đối với tôi. Từ trước cho tới hiện giờ và cả sau này nữa.

“Giữ sức khỏe. Học cho tốt”.

Đó cũng chính là sáu từ mẹ nói với tôi sau khi tôi không đỗ vào trường chuyên cấp ba của tỉnh, mà chỉ có thể đi học tại một trường công lập gần đó.

Ngạn ngữ Armenia từng có câu “Người mẹ đánh đòn sửa phạt con nhưng chẳng mấy chốc bao bọc con bằng những nụ hôn”.

Có lẽ chưa bao giờ trong cuộc đời, tôi lại mong muốn mẹ đánh mắng tôi như lúc ấy, dù cho sau đó mẹ chẳng bao bọc tôi bằng những nụ hôn, tôi cũng bằng lòng. Nhưng không, tất cả những gì mẹ làm chỉ là yên lặng đi làm, yên lặng ăn cơm và yên lặng đi ngủ. Mới đầu tôi tự nhủ, chắc là do mẹ thấy mắt mặt với cô hàng xóm vì con cô đỗ vào cận chuyên còn tôi thì đến cận chuyên cũng còn thiếu vài điểm nên mới có thái độ như thế, vài ngày sau chắc sẽ ổn thôi. Nhưng một tuần trôi qua, mẹ vẫn giữ nguyên thái độ như cũ, không hỏi han, không trò chuyện, không quan tâm tới bất cứ gì xảy ra xung quanh tôi thì tôi đã hoảng sợ thật sự.

Tôi lo lắng nhưng không biết phải làm như thế nào. Cứ nhớ lại ánh mắt chờ mong của mẹ khi tôi bước vào phòng thi mà kiến thức chẳng có bao nhiêu chỉ vì những đêm thức trắng tưởng như học bài ấy, lại chính là những lúc tôi miệt mài đọc truyện, xem phim, tôi thực sự muốn tát vào mặt mình. Hối hận bây giờ có kịp không khi ánh mắt mẹ nhìn tôi xa cách như thế và thất vọng như thế?

Một tuần nữa trôi qua, tôi ngẩn người trước một đồng giấy tờ và ảnh chụp X-quang. Tôi run rẩy đọc từng chữ trên sổ khám bệnh.

“Làm việc quá độ, căng thẳng, mệt mỏi trong thời gian dài”.

Tôi không còn nhớ rõ, tôi đã vượt qua những giây phút đó như thế nào. Chỉ biết khi em trai tôi đi học về, nước mắt tôi đã làm ướt cả áo, móng tay tôi bám chặt vào lòng bàn tay đau nhói. Và rồi tôi đã ôm lấy nó mà khóc rống lên. Đau khổ xen lẫn hối hận, tự trách xen lẫn tự khinh, tôi không kìm nén gì nữa, cứ lấy hết sức ra mà gào mà khóc. Bởi vì được yêu chiều nên tôi đã không biết được cái cực nhọc, vì dễ dàng được đáp ứng nên tôi không biết trân trọng và cố gắng. Mẹ thương tôi, mẹ chăm lo cho tôi nhưng những gì tôi làm chỉ khiến mẹ đau lòng và thất vọng. Tôi không dám chắc sau này mẹ có tin tưởng tôi nữa không, nhưng tôi biết một điều, đó là mẹ yêu tôi và tôi cũng yêu mẹ, rất nhiều.

Cánh cửa khẽ mở, tôi thận trọng bước vào trong. Mẹ tôi vẫn nằm yên trên giường, hơi thở đều đều nhưng tôi biết, mẹ vẫn thức. Bàn tay tôi vân vê vạt áo, những lời nói được chuẩn bị từ trước không hiểu sao đã bay mất.

“Giữ sức khỏe. Học cho tốt”.

Tôi ngỡ ngàng. Trong đêm tối, ánh mắt mẹ nhân từ nhìn tôi. Không còn xa cách, không còn thất vọng, chỉ còn lại tình yêu vô bờ bến của một người mẹ đối với một người con. Tôi không dám chắc mẹ đã hoàn toàn tha thứ cho tôi, nhưng tôi biết tôi đã có cơ hội để chuộc lại lỗi lầm của mình.

“Mẹ... con sai rồi”.

Tôi nghẹn ngào thốt ra từng từ. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt. Hít một hơi thật sâu, tôi nói nhanh:

“Và, con yêu mẹ nhiều lắm”.

...

“Ừ, mẹ cũng yêu con, con gái”.

Hôm nay tôi sẽ ngủ với mẹ, có nhiều thứ lắm tôi muốn chia sẻ với mẹ, ví dụ như, tôi sẽ đăng kí trường đại học nào, tôi sẽ học chuyên ngành gì, tôi sẽ cố gắng đi làm ra sao và tôi sẽ sống như thế nào. Còn nhiều hơn nữa những ước muốn và dự định tôi muốn nói cho mẹ nghe, nhưng hơn hết, điều mà tôi muốn nói nhất lúc này, đó là...

“Cảm ơn vì mẹ là mẹ của con”.

Có thể, mọi thứ mẹ tôi làm đều giống như những người mẹ khác, nó không cao siêu, không vĩ đại nhưng đối với tôi, nó lại là nguồn động lực thúc đẩy, để tôi an tâm bước lên phía trước mà không cần lo lắng ở phía sau. Bởi tôi biết rằng, chỉ cần tôi quay đầu lại, ắt hẳn sẽ có mẹ luôn đứng trông theo, cầu mong cho tôi được bình an và hạnh phúc.

...

“Alo”.

“Mẹ à... cảm ơn vì mẹ là mẹ của con”.

Đúng vậy, cảm ơn vì mẹ là mẹ của tôi. Là người mẹ luôn yêu con vô điều kiện, là người mẹ sẵn sàng làm mọi thứ chỉ để con được hạnh phúc, và là người mẹ luôn mở rộng vòng tay ôm con khi con lầm đường lạc lối.

THÂN THỊ HẠNH LINH

Số nhà 6, ngách 28, ngõ chùa Hưng Kí, Minh Khai, Hai Bà Trưng, Hà Nội

Nắng tháng sáu

(Giải Nhì tháng 1 đợt 2)

Trời tháng sáu. Chảo nắng được đun, ủ và rót xuống từ chín tầng trời. Nắng bỏng rát thịt cây, sấy vàng những cọng rơm đã một thời trĩu nặng cái thứ hạt dẻo thơm của đất. Một người đàn bà mỏng mảnh gò mình trên chiếc xe đạp già nua gắng sức đạp mau về nhà. Chiếc áo phin trắng cong lên chống lại từng đợt nắng cứ liên tục đổ xuống. Bỏng rát. Không phải ngược đầu lên, chỉ cần nghe chiếc xe cật lên tiếng thở nặng nhọc quen thuộc, bác thợ rèn già đã có thể đoán ra đó là bà Chủ tịch Hội phụ nữ. Ngày nào bà Chủ tịch chẳng không đạp qua đây vài lần. Nhưng sao bà lại đạp về nhà vào giờ này? Chắc có chuyện gì quan trọng đây.

Người đàn bà dừng xe trước một cánh cổng tre cũ. Cánh cổng đang khóa. Phía bên trong lại được đặt cẩn thận một bó rào tre. Có lẽ chồng bà đi vắng. Bà tự nhủ:

- Đi đâu mà phải rào kĩ càng thế này không biết.

Thế rồi người đàn bà dựa xe vào chân đồng rơm sát cổng, nhẹ nhàng mở chiếc khóa han gỉ trên chiếc cổng tre, nhấc bó rào tre đặt sang một bên. Con Vàng quen hơi chủ chỉ nhẹ nhàng vẫy vẫy đuôi rồi lại lim dim đôi mắt chẳng thềm kêu lên một tiếng. Người đàn bà đi vội vào trong nhà, không vuốt ve con Vàng như mọi ngày. Ngày nào cũng vậy, cứ đi làm về là người đàn bà nhỏ thó với đôi mắt sáng, vàng trán rộng, vuông vức lại vuốt ve và nựng Vàng vài câu. Nhưng hôm nay hình như người phụ nữ ấy đang rất vội. Bà rào bước vào nhà. Bỗng người đàn bà khựng lại. Đôi lông mày nhíu lại, mắt bà nhìn chăm chăm vào chiếc nón trắng, thất quai bằng

một dải lụa hồng tươi tắn đang nằm chỏng chơ trước cửa nhà. Hai cánh cửa nằm im lìm. Thi thoảng có âm thanh nhẹ cùng với tiếng thở hổn hển phát ra. Người đàn bà nhận ra giọng nói ấy. Trong giây lát, người đàn bà cảm thấy đầu óc quay cuồng, choáng váng. Chân bà chẳng khác gì hai sợi bún. Bà loạng choạng. Tay bà quờ ra, bám nhanh vào thân cây cau trước cửa nhà giữ cho cơ thể khỏi quỵ xuống. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Con Vàng ngẩng đầu lên, ánh nhìn đầy bối rối. Nó không hiểu sao bà gục xuống. Rồi ngay lập tức, nó thấy bà chủ ngẩng đầu lên, hai tay bấu chặt vào thân cây cau khẳng khiu, đứng dậy. Bà đi như chạy ra phía cổng với những bước chân xiêu vẹo. Con Vàng thắc mắc, không hiểu sao bà đi mà không khóa cổng như mọi ngày...

Mai là ngày tôi về nhà chồng. Nằm bên mẹ mà tôi không thể nào ngủ được. Tôi nhắm mắt lại, rúc vào nách mẹ mà hà hít cái mùi hương ngai ngái của đất, mùi nồng nồng của mồ hôi phả ra từ cơ thể đầy đà của mẹ. Mẹ nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc tôi, rồi thủ thỉ như nói một mình:

- Người đàn ông nào cũng yếu đuối con ạ. Thế nên để có thể gìn giữ, chèo lái con thuyền vượt qua sóng to gió cả, cập được bến bờ hạnh phúc, mỗi người đàn bà phải thật cứng cỏi, kiên cường.

Và rồi mẹ kể cho tôi nghe về ngày hôm ấy - một ngày nắng tháng sáu như đổ lửa. Ngày mà mặt đất quằn quại dưới cơn thịnh nộ của trời. Và đó cũng là ngày lòng mẹ bỏng rát một vết thương tưởng chừng như không bao giờ liền sẹo.

Hôm ấy, mẹ có cuộc họp quan trọng với các cô trong Hội phụ nữ xã. Nhưng trên đường đi, mẹ chợt nhận ra rằng mẹ đã quên mất một tập tài liệu quan trọng. Thế là mẹ quay về nhà lấy. Nhưng, hôm đó mẹ không thể bước vào nhà bởi vì mẹ nhìn thấy chiếc nón của một người phụ nữ đang nằm lẫn lóc trước cửa nhà. Cánh cửa không khóa, chỉ khép hờ. Đứng bên ngoài cánh cửa ấy, mẹ nhận ra rằng không phải chỉ có một mình bố trong nhà. Và mẹ cũng nhận ra người phụ nữ đang ở bên trong cánh cửa là ai thông qua giọng nói và chiếc quai lụa hồng tươi.

Lúc mẹ quay xe đi, mẹ thấy mình không khác gì một con kiến nhỏ bé đang bò trong một chiếc chảo nóng. Nó loay hoay mãi mà vẫn không thoát được ra ngoài cái chảo rang ấy. Từng thớ thịt như được nướng chín, bỏng rát, đau đớn. Phía trước mặt mẹ là hàng nghìn con đom đóm cứ lập lòe, lập lòe...

Tôi quàng tay ôm chặt mẹ. Từng giọt nước mắt nóng hổi cứ thế trào ra. Tôi không hỏi mẹ người phụ nữ ấy là ai, bởi chính tôi cũng biết. Đó là lí do tại sao khi gia đình người phụ nữ ấy tan đàn xẻ nghé, mẹ tôi nhận con gái của bà ta làm con nuôi, tôi đã vô cùng tức giận. Tôi giận mẹ. Nhưng giờ đây, nằm bên mẹ, lắng nghe tiếng trái tim mẹ đập từng nhịp vững chắc, tôi nhận ra rằng tôi không còn giận bà

nữa. Tôi hiểu tại sao người phụ nữ vĩ đại nhất của cuộc đời tôi lại làm như thế. Bên ngoài sân, bố tôi vẫn thao thức. Tiếng cốc uống nước chạm vào đĩa chén vang lên từng tiếng nhỏ khô khốc trong không gian.

Tôi nhắm mắt lại, rúc đầu sâu hơn vào trong nách mẹ. Mẹ dúi tay vào trán tôi, nhẹ nhàng mát:

- Bố cô chứ, mai đã đi làm dâu rồi mà còn nũng nịu.

Tôi chìm vào giấc ngủ. Hình ảnh một người đàn bà quần mình trên chiếc xe đạp già nua giữa trời tháng sáu cùng với tiếng cốc chạm vào đĩa, mùi nồng nồng ngai ngái cứ chập chờn trong giấc mơ. Ngày mai, tôi sẽ nắm tay bố, nắm tay mẹ đứng trước chiếc cổng bằng gạch hoa đỏ rực, cười thật tươi. Hình như có tiếng mẹ vẫn thì thầm bên tai tôi:

- Kiên cường lên nhé, con gái yêu của mẹ!

HOA HƯƠNG DƯƠNG

Thôn Tam Lạc, xã Vũ Lạc, TP.Thái Bình

Nẻo đường con đi

(Giải Nhất tháng 2 đợt 2)

Một lần, mẹ bảo tôi:

“Chân mày bây giờ là chân đi rồi, đất này không giữ được mày nữa”.

Tôi cười trừ, chẳng biết đáp lời mẹ sao cả. Mà có lẽ mẹ cũng không đợi chờ một câu trả lời từ phía tôi, bởi đây đâu phải là một câu hỏi, là mẹ muốn than thở một chút thôi. Cuộc đời con người là những chuyến đi dài không hẹn ngày trở lại, có những lần chia li mà nghẹn lòng vì biết từ đây sẽ là xa mãi, nếu có quay về cũng chỉ là ghé thăm. Tôi bắt đầu sống xa nhà từ khi chưa tròn mười bốn tuổi. Chưa đủ lớn khôn đã phải tự lo thân mình, bây giờ nghĩ lại mới thấy ngày đó bố mẹ tôi đã phải dũng cảm đến mức nào mới có thể đưa ra quyết định đó. Gần như không có bước đệm để chuẩn bị tinh thần, tôi lên đường với hành trang là một rương đồ lèn chặt, vài thùng sách và một giỏ thức ăn. Đồ đạc chẳng có bao nhiêu mà hai mẹ con ngồi soạn sửa suốt cả một đêm. Mười mấy năm trời, tôi đi theo con đường do bố mẹ vạch sẵn, không được và không cần tự quyết bất cứ việc gì. Đến khi đứng trước viễn cảnh sẽ chỉ có một mình trong những tháng ngày sắp tới, giữa cảm giác náo nức với “tự do” (dù chỉ một phần nào đó), tôi vẫn mơ hồ thấy hoang mang lo sợ.

Kể từ đó, cứ đôi ba tháng một lần, tôi lại ngồi xe bốn tiếng đồng hồ về thăm nhà. Mỗi lần chỉ ngủ ở nhà vài đêm, giường chưa kịp bén hơi đã phải quày quả ra đi. Lần nào cũng thế, kiểu gì mẹ cũng dúm thêm cho mấy bịch đồ ăn, đủ để tôi ăn rả rích cả nửa tháng trời mới hết. Không bao giờ tôi từ chối, cũng như những lần mẹ gọi điện

thông báo rằng vừa mới kê lại cái giường trong phòng tôi sang góc khác cho bớt nắng, thay màu ga trải nệm, đổi loại rèm... tôi luôn cười hí hửng, “U cho thì con nhận”. Và mười lần như một, lần nào mẹ cũng dài giọng, “Mẹ biết thừa tính mày ngại từ chối mà”. Thực ra không phải tôi ngại từ chối, mà vì tôi biết mình vắng nhà liên miên, mẹ đâu có nhiều cơ hội chăm sóc mình. Mỗi lần như thế, giờ bịch đồ ăn mẹ gói cho, nơi xa xôi vẫn được ăn những món mẹ làm, bỗng thấy yêu thương vẫn quanh mình ấm áp.

Tôi nằm nói chuyện với mẹ, trong cái chăn thơm mùi nắng mới mẹ vừa giặt hôm qua. Mẹ bảo, ra trường thì về tỉnh làm, mẹ đã “giám” sẵn cho một chỗ rồi, chỉ đợi tôi cảm được tám bằng thôi. Im lặng một lúc lâu, tôi mới khề khàng bảo mẹ, con vẫn chưa có ý định nghỉ việc ở chỗ làm hiện tại. Bây giờ con vẫn còn trẻ, rất trẻ, con chỉ xin mẹ hai năm thôi, để con được làm những gì con muốn, được đi theo con đường mình chọn. Mẹ vùng dậy, trước khi bước ra khỏi phòng mẹ nói:

“Mày cứ lông bông như vậy người ta trông vào sẽ nói thế nào? Mày tưởng hai năm ngắn lắm sao, con gái có thì, mà cơ hội xin việc không phải lúc nào cũng sẵn. Cơm gạo chê không ăn thì kẻ khác hưởng, người ta đâu thể để thiu để mốc chỉ vì mày được...”.

Tôi biết mẹ giận lắm, nhưng mẹ vẫn xuống bếp, băm thịt, rang gà, giã lạc, chuẩn bị thức ăn để tôi mang đi. Mẹ vẫn tự tay sắp xếp đồ đạc cho tôi như cái đêm của gần mười năm về trước. Tôi đứng trên cầu thang nhìn xuống bếp, thấy mẹ vừa làm vừa đưa tay quệt nước mắt, bóng lưng mẹ gầy guộc dưới ánh đèn, chợt nhận ra mẹ mình thật sự không còn trẻ nữa rồi.

Sáng hôm sau tôi đi sớm, nhìn quanh không thấy mẹ đâu, chạy ra sau nhà thấy mẹ đang loay hoay cùng đàn nhím. Bình thường việc dọn rửa chuồng trại này là do bố làm. Tôi đưa mắt hỏi bố, bố thở dài quay đi. Cổ họng nghẹn đắng, tôi cắn khớp ngón tay, mãi một lúc sau mới nghẹn ngào, “Mẹ ơi, con đi đây”. Mẹ ngừng tay, gạt đầu, không hề quay lưng lại. Gần mười năm sống xa nhà, mấy chục lần về thăm, đây là lần đầu tiên mẹ không ra tiễn tôi, lần đầu tiên mẹ không đáp lời khi tôi chào, lần đầu tiên mẹ không đứng bên hiên nhà dõi theo dù trời mưa nắng thế nào, cho tới khi xe tôi khuất tầm mắt mới thôi.

Tôi biết, rất khó khăn để mẹ chấp nhận đã đến ngày con mình rời hẳn khỏi vòng tay, không còn đi theo con đường bố mẹ vạch sẵn nữa. Rất khó khăn để chấp nhận cho con mình lao đầu vào một cuộc đua mà thắng thua thật khó phân định, từ bỏ cơ hội có được một cuộc sống an nhàn sung túc để thay vào đó là phải đối mặt với nỗi lo cơm áo gạo tiền mỗi ngày. Mẹ buồn, tôi nào có vui, nhưng có những điều không thể tránh khỏi, dù sớm hay muộn, rồi cũng sẽ đến lúc mẹ không thể lo cho

tôi được nữa. Năm tôi mười bốn tuổi, mẹ đã căn dặn đồng ý cho tôi đi học xa nhà, năm tôi hai mươi hai tuổi, liệu mẹ có thể chấp nhận để con mình bước sang một ngã khác hay không?

Tôi nỏ máy, rô ga lên đường. Mặt trời chưa lên, sương còn quấn quanh khắp phố. Nhà tôi khuất dần. Bỗng tôi thấy một bóng người xuất hiện trong gương chiếu hậu. Đạp phanh dừng lại, xa xa dáng mẹ tôi đứng lặng dưới gốc cây hoa sữa mé hiên nhà. Tôi sững sờ, nước mắt vô thức chảy tràn. Mẹ tôi đó, người yêu thương tôi nhất trên đời, người mà tôi có thể chia sẻ mọi điều, có thể òa khóc tự nhiên, có thể bỏ qua tất cả lỗi lầm từ bé đến lớn của tôi, dù tôi đã làm mẹ buồn lòng đến thế. Mà tôi vô tâm, chỉ biết nhận thôi, nào đã đáp đền được mẹ chút gì...

Những tia nắng đầu tiên le lói, tôi lên đường, gió sớm buốt lạnh nhưng trong lòng vẫn thấy ấm áp. Chỉ cần mẹ vẫn đứng dưới mái hiên nhà lặng lẽ dõi theo thế thôi, đường dù dài đến đâu tôi cũng đủ can đảm bước tiếp, và dù đi xa tới đâu, tôi vẫn sẽ nhớ lối để quay về.

YÊN VŨ

Hoàng Anh, Hoàng Hóa, Thanh Hóa

Vẽ đường cho hươu

(Giải Nhì tháng 2 đợt 2)

Lớp 12, lần đầu tiên tôi lưu tâm đến một người con gái khác, ngoài mẹ và em gái. Như rất nhiều cậu trai ở tuổi đó, tôi mụ mị chạy theo người ta, lơ là chuyện học hành và gia đình. Thậm chí cuối tuần - quãng thời gian hiếm hoi mà cả nhà tôi có thể quây quần bên nhau cũng bị tôi xà xẻo để dành cho người ấy.

Tôi không biết mẹ nhận ra những biểu hiện lạ lùng của mình từ khi nào. Chắc là rất sớm, nhưng vì tế nhị nên mẹ không nói.

Tôi còn nhớ một buổi tối đi học thêm về rất muộn, lí do là vì tôi chờ đến khi em học xong, canh để “tình cờ gặp gỡ” ở hàng truyện. Về, thấy cả nhà tắt đèn đi ngủ rồi, tôi rón rén mở cổng, bò vào bếp tìm đồ ăn. Đang lục tủ lạnh thì đèn bật sáng. Mẹ tôi nghiêm nghị đứng đó.

“Con đi đâu giờ này mới về?”.

“Con đi học thêm”.

“Đừng có dối mẹ, hôm nay học ca 7h – 9h cơ mà? Hơn tiếng đồng hồ qua con đi đâu?”.

...

Mẹ tôi bắt đầu quở trách, rằng tôi không biết thương bố mẹ, không biết nghĩ đến

mọi người trong nhà. Rằng chuyện học hành của tôi gần đây tệ hại lắm rồi, mà đã lên lớp 12, thời gian không còn nhiều nữa. Rằng mẹ đã biết vì sao tôi bê bối như thế... Khoan, mẹ đã biết? Tôi ngẩng phắt lên, chỉ thấy mẹ nhip nhip tay trên bàn, giọng lạnh lùng:

“Chiều thứ bảy tuần này đưa con bé ấy đến nhà cho mẹ gặp”.

Thôi xong đời tôi rồi.

“Mẹ ơi, thật ra thì... bọn con không phải người yêu của nhau đâu ạ. Thật đấy, em ấy là bạn của cái Vy con nhà chú Tú, chỉ coi con như anh trai thôi. Con vẫn đang, vẫn đang...”.

Mẹ thở dài, “Thì cứ đưa nó đến nhà cho mẹ gặp, mẹ có ăn thịt nó đâu mà sợ. Nếu không là mẹ buộc phải nói với bố đấy, để xem lúc đó bố xử lí như thế nào”.

Mấy ngày sau đó tôi nghĩ nát óc vẫn không tìm ra có để mời em đến nhà. Bước đường cùng tôi phải nhờ cái Vy giúp. Nó dòm tôi lom lom, tôi đành thú thật sự thế là như thế. Mặt nó tái mét, ở tuổi chúng tôi tình yêu là thứ bị cấm, dù có là một người cực kì tâm lí và hiện đại như mẹ tôi thì chắc cũng khó lòng chấp nhận được. Mà nếu để chuyện lan đến tai bố tôi thì lại càng nguy hiểm, bố tôi là người rất nguyên tắc và bảo thủ, sẽ không đời nào tha tội cho tôi đâu.

Nghĩ mãi, cuối cùng hai anh em cũng tìm ra có. Em ấy rất ham đọc sách, nghe nói gần đây đang đi tìm mấy đầu sách hiếm, mà tình cờ sao trong tủ sách nhà tôi lại có. Chiều thứ bảy, Vy sẽ rủ em đi mua sách, sau khi lượn mấy hiệu sách mà không thấy, con bé sẽ “sực nhớ” ra rằng nhà tôi có nhiều sách hiếm, biết đâu sẽ có. Thế là...

Phần việc còn lại là của tôi, phải đảm bảo “an toàn tuyệt đối” cho hai đứa, không để cho em bị “sút mẻ” chút nào khi bước ra khỏi nhà tôi.

Chiều thứ bảy ấy tôi như con kiến bị rang trên chảo nóng, trong khi mẹ tôi cứ bình chân như vại. Mẹ nấu chè, mẹ cán bột nướng bánh, vừa làm vừa ngâm nga hát. Mấy lần tôi vào bếp, định nhắc khéo mẹ nướng tay cho em mà toàn bị mẹ lườm cho cháy mặt, lại lủi thủi đi ra. Đến khi hai tay tôi sắp xoắn chặt vào nhau rồi, đợi chờ mãi cuối cùng em cũng đến.

Lấy sách xong, ba đứa chúng tôi ngồi quanh bàn ăn, đối diện là mẹ tôi đang mỉm cười hòa nhã. Tôi cứ có cảm giác nụ cười ấy chứa kim châm, càng nhìn càng thấy nhột nhột. Mẹ bắt đầu hỏi han về chuyện học hành của mấy đứa, rồi như rất vô tình, hỏi về nhà cửa, gia đình. Trống ngực tôi đánh liên hồi, em quê ở miền núi, nhà

buôn bán, lại là người dân tộc nên em rất nhạy cảm với mấy câu hỏi kiểu này. Tôi còn nhớ khi mới biết về gia cảnh của em, em đã lạnh lùng hỏi ngược lại: “Có sợ bị bỏ bùa không?”. Không biết em sẽ trả lời mẹ tôi thế nào đây, mẹ tôi sẽ nghĩ gì về em đây...

Em nhẹ nhàng đáp lời: “Cháu không phải người thành phố, nhà cháu ở huyện B, xuống đây trọ học thôi ạ. Bố mẹ cháu có cửa hàng ở nhà, buôn bán lật vặt thôi”.

Mẹ tôi nhíu mày nghiền ngẫm, tôi chực đỡ lời thì bị mẹ lườm cho một cái, đành phải im lặng.

“Nhà cháu ở thị trấn hay ở xã? Có biết nhà chú N không?”.

Em chờ người ra, nét mặt sững sờ. Dưới gầm bàn, cái Vy bấu chặt tay tôi, trong đầu tôi như vang lên tiếng nhạc tang lễ. Thôi xong rồi.

“Cháu là con bố N ạ”.

Mẹ tôi cười kìa, cười rất tươi là đằng khác.

“Cháu giống hệt bố cháu, thảo nào bác thấy quen quen. Ngày bác gặp cháu lần đầu thì cháu đang còn lẫm chẫm tập đi, vậy mà giờ đã lớn thế này rồi. Nhà nội hai đứa ở cùng làng đấy”.

Và rồi, cuộc trò chuyện giữa mẹ và bạn gái tương lai của con trai đã bẻ ngoặt sang một hướng hoàn toàn khác.

Nhiều năm sau, khi nhắc lại cuộc nói chuyện “định mệnh” ngày ấy, mẹ tôi thủng thẳng bảo rằng, thà vẽ đường cho hươu chạy còn hơn để nó tự mò mẫm rồi đâm quàng bụi rậm. Tôi vẫn luôn cảm ơn cuộc đời vì đã cho tôi được làm con của mẹ, một người cực kì tâm lý, tôn trọng và yêu thương con mình đúng cách. Tuổi mười bảy bông bột và xóc nổi của tôi đã trôi qua êm đềm nhờ có mẹ, tình cảm đầu đời của tôi có thể đơm hoa kết trái cũng là nhờ mẹ. Như một câu trong lá thư mẹ đặt vào tay tôi trước ngày tôi lên đường đi du học mà cả đời này, vĩnh viễn tôi không cách nào quên được:

“Người khác sẽ chọn những thứ mà họ cho rằng là tốt nhất cho con mình, còn mẹ, mẹ sẽ chỉ chọn những gì làm cho con cảm thấy hạnh phúc”.

NGÔ VIỆT DUY

AUT, Auckland, New Zealand

Cosplay và mẹ

(Giải Ba tháng 2 đợt 2)

Ngày 30.07.2006, mấy trăm Otaku (người hâm mộ truyện tranh) đã hội tụ về quán cà phê Trung Nguyên nằm trên một con đường lớn ở quận 3, rong rã đứng xếp một hàng dài chờ đến lượt mình bước vào khuôn viên quán, cùng mọi người hoà mình vào buổi tiệc tung bừng của các Otaku. Vào thời điểm ấy, các lễ hội về truyện tranh, về cosplay (hoá trang thành nhân vật trong truyện tranh) không nhiều. Otaku luôn khao khát có những buổi họp mặt chất lượng, nơi mọi người thoả lòng với tình yêu của mình. Con, cũng là một Otaku, khép nép sau lưng mẹ, lòng nô nức không kém.

Hơn ai hết, mẹ hiểu cosplay là gì. Vì con gái mẹ là một fan hâm mộ cosplay. Con hạnh phúc vì điều đó. Mẹ cũng biết con mẹ rất muốn khoác lên mình bộ trang phục cosplay. Con cũng hạnh phúc vì mẹ hiểu con. Mà cũng là, lần đầu tiên và có vẻ là duy nhất, mẹ không đả kích, không phê phán, cũng không tin xoáy vào báo chí. Khi báo đài cứ thay nhau chỉ trích cosplay, mẹ vẫn chưa bao giờ nghĩ xấu về nó. Nếu là hâm mộ điên cuồng một ai đó như Châu Lệ Quyên hâm mộ Lưu Đức Hoa, hay say mê game đến bỏ ăn bỏ ngủ, thậm chí cướp của giết người, thì dù con mẹ không như thế, mẹ vẫn nhai đi nhai lại cái điệp khúc dạy dỗ con cái mà bất cứ bà mẹ nào cũng làm sau khi đọc báo. Nhưng với cosplay thì không. Có lẽ vì mẹ đã nhìn thấy những giọt nước mắt của cosplayer, của các Otaku rơi xuống, thánh thiện như những giọt pha lê.

Con của mẹ mãi mãi không bao giờ quên sự kiện ngày 30.07.2006. Đã sáu năm trôi qua rồi mẹ nhỉ... Đương nhiên đó không phải là lần đầu tiên con được xem Cosplay, không phải là lần sau cuối, không phải là lần quy mô nhất, nhưng đó mãi mãi là lễ hội đẹp nhất, ấm áp nhất với con, và hàng trăm Otaku khác.

Lần đầu tiên mẹ biết cosplay là nhờ nó. Hôm ấy mẹ chở con đến xem cosplay mà. Ấy cũng là lần đầu tiên con mẹ bị một người xa lạ bầu đau cả tay. Lần đầu tiên con mẹ thấy nhiều người khóc đến thế. Lần đầu tiên con thấy có những người mặc kệ trời mưa, mặc kệ quần áo lấm lem, vẫn đứng hát, ngồi đàn, vẫn diễn kịch, vẫn cháy hết mình trên sân khấu... Lần đầu tiên, con nghĩ như thế, có nhiều người xa lạ nắm lấy tay nhau đứng dưới mưa, gào thét, và khóc.

Bên trong mưa rả rích, bên ngoài mưa rả rích, phụ huynh đứng đậu xe chật cả lối đi, kiên nhẫn chờ đợi. Không ai bảo con mình vào trú mưa, cũng không ai nỡ kêu con mình ra về. Mẹ cũng vậy, lạnh run người dưới cái áo mưa mỏng te, chờ con mình xem xong cosplay. Khi lễ hội kết thúc, con chạy về phía mẹ, có chút gì nán nã...

"Ồ lại chụp hình với các bạn đi con!".

Mẹ đã nói như thế. Mẹ gọi những người mới hôm qua thôi còn xa lạ với nhau, giờ đây đã cùng cười, cùng khóc, là bạn của con. Mẹ của bình thường rất ghét trời mưa, rất ghét bị ướt, rất ghét những trò thần tượng này kia của giới trẻ, lại dịu dàng kêu con gái chụp hình cùng mọi người, còn mẹ thì đợi đấy.

Sáu năm rồi mẹ nhỉ? Sáu năm qua con gái của mẹ đã cao hơn một chút và đã già đi nhiều, nhưng tình yêu dành cho truyện tranh, cho cosplay vẫn nguyên vẹn như ngày nào. Mẹ không còn chở con đi xem cosplay nữa. Mẹ bây giờ vẫn ngồi đọc báo về cách nuôi dạy con cái, vì trong lòng của mẹ, con lúc nào cũng còn nhỏ dại. Mẹ biết những tin tức thời sự nóng hổi nhất, biết những ca sĩ đình đám nhất, biết rất nhiều thông tin, vắn vắn. Mẹ không đọc báo giấy nữa, mẹ lướt Ipad, lên mạng đọc. Mẹ vẫn tin những gì báo chí nói. Mẹ vẫn mắng con mẹ mỗi khi con mẹ làm sai, mỗi khi có điều gì đó mẹ không hài lòng. Nhưng chưa bao giờ nó liên quan đến truyện tranh, đến cosplay cả. Mẹ vẫn có niềm tin ghê gớm dành cho cosplay và Otaku. Dầu mẹ chưa bao giờ nhắc về sự kiện ngày hôm ấy.

Còn con của mẹ, dần lớn lên, cũng đã xếp câu chuyện ngày ấy vào một góc sâu của tâm hồn, chỉ thỉnh thoảng nghĩ về nó và thấy cay cay sống mũi. Đó là ngày 08.02.2009, một lần nữa con được xem lại vở kịch Hunter x Hunter, mà con đã tưởng là sẽ không bao giờ có thể thấy lại nó. Đêm ấy trời không mưa, nhưng con nghe rõ tiếng Killua gào lên xé toạc cả bầu trời... Những người đứng trên sân khấu ấy, chỉ là một số rất ít trong những người đã từng đứng trên sân khấu của quán cà

phê Trung Nguyên ngày xưa, nhưng vẫn đẹp đến lạ lùng, vẫn khiến bao con tim phải nhói lên.

Và hôm nay, tức là ba năm sau khi Rau Muống Nở Bông giành giải nhất của thi cosplay, và sáu năm sau lần đầu tiên con được xem vở Hunter x Hunter, khi Quảng Văn phát động cuộc thi “Viết về mẹ”, ngồi viết những dòng này, bao kí ức tưởng chừng đã ngủ sâu lại ùa về.

Cảm ơn Otaku, cảm ơn cosplayer, cảm ơn cả mẹ nữa. Con yêu cosplay, con yêu mẹ!

KURO

Đường Nguyễn Trãi, Phường 3, Quận 5, Tp.HCM

Người đã hồi sinh sự sống trong con

(Giải Nhì tháng 3 đợt 2)

Chiều nay, chúng con đi thăm chị Diệu Thuần - tác giả của cuốn tự truyện *Như hoa hướng dương*. Ấy là một căn chung cư thuê gần trường con đang học. Dù nhà rộng rãi, hơi lạnh lẽo và sức mùi thuốc của chị, con vẫn cảm nhận được hơi ấm từ tình thương của người Mẹ. Con thấy Mẹ chị chăm sóc chị như Mẹ con chăm sóc con suốt từ tấm bé, khi con ở nhà, khi con ở viện... Cái giọng quê trầm ấm của xứ Nghệ khiến lòng con băng khuâng. Chợt nhớ Mẹ con quê nhà...

Ngày ấy...

Chỉ hai mươi ngày chữa bệnh cho con tại bệnh viện Việt-Đức nhưng mẹ đã chuẩn bị tâm lý cho cả gia đình, cho chính bản thân con trong 13 năm trời.

Có lẽ, 5 năm đầu đời là khoảng thời gian con hạnh phúc nhất. Tuổi hồn nhiên tạm xa khi con phải đi viện thường xuyên. Con bị giun chui ống mật. Sau này, mẹ bảo đó là do một phần mẹ chăm sóc con chưa chu đáo, một phần là con không chịu giữ vệ sinh cho chính mình. Con vẫn cười hồn nhiên: “Thì lỗi là do con mà”.

Ngày ấy nhà mình nghèo lắm. Mẹ đưa con đi viện cách nhà mình chừng 7-8 km bằng chiếc xe đạp cũ. Những buổi trưa nắng, những ngày mưa gió. Có bữa, mẹ xót xa nhìn con xanh xao, trở ra dịch mật ngay trước cửa phòng khám của bệnh viện huyện. Mỗi cơn đau, con khóc đến quặn lòng. Con quen với môi trường ở đó, quen bác sĩ đến mức những lần đi viện sau này, con chỉ cười trêu: “Chỉ là ở một thời gian

tại ngôi nhà thứ hai thôi mà.”

Tuổi thơ con gắn liền với thuốc. Nước thuốc Nam mẹ sắc thay cho nước con uống hàng ngày. Con sợ uống thuốc đến nỗi nhiều lần, con giấu Mẹ đồ thuốc đi. Nước thuốc sắc lâu. Lá thuốc xao khô bị mốc. Con mừng thầm. Mẹ buồn. Thuốc bột màu đen, không có vị gì cả, bị mốc, mẹ bảo: “Thôi, đừng uống nữa, con đem bỏ đi”. Lòng mẹ nặng trĩu. Con cứ hồn nhiên vui vẻ vì chẳng phải uống thuốc nữa.

Con chẳng nghe lời mẹ nên bệnh con mỗi ngày một nặng. Hè lớp 11, con đón hè ở viện Việt-Đức. Mẹ bảo phải phẫu thuật ngay, năm sau con còn thi đại học nữa. Mẹ chạy ngược xuôi, làm giấy chuyển viện cho con.

Một chiều muộn Hà Nội, hai mẹ con chính thức bắt đầu chuỗi ngày ở viện. Trưa hôm sau, con sợ hãi khi mẹ để con ở lại, về nhà đem quần áo lên cho con thay. Bác sĩ gọi con vào và cho biết những nguy hiểm gặp phải nếu ca phẫu thuật chẳng thành. Con đã khóc rất nhiều. Mẹ đã chẳng bao giờ biết điều ấy. Con muốn trước mặt mẹ, con là một đứa con gái mạnh mẽ.

Sáng hôm sau, con cùng mẹ đến phòng phẫu thuật. Nhìn thấy kim tiêm và thuốc gây mê, con lặng người, từ từ đi vào con mê man. Chốc sau, con đã thấy mình ở trong căn phòng lạnh và chẳng có cảm giác mình vừa trải qua một cơn phẫu thuật. Sự thực, CON ĐÃ KHÔNG ĐƯỢC PHẪU THUẬT. Ca khó, con phải chuyển lên khoa cao hơn.

Lên tầng 5, mẹ bắt đầu những ngày vất vả hơn. Mọi sinh hoạt của con đều diễn ra trên giường bệnh. Nhiều buổi trưa, mẹ ngồi tựa vào tường, ngủ thiếp đi vì quá mệt. Buổi tối, con kêu nóng, nhiều đêm, con chẳng ngủ được, phụng phịu, gắt với mẹ. Con lay mẹ dậy: “Mẹ ơi, con nóng”. Mẹ quạt cho con tròn giấc rồi mới ngủ.

Con vẫn nhớ, chiều đầu tiên, con ngại ngùng, chẳng chịu thay quần áo trong phòng. Mẹ đưa con vào nhà tắm. Con dính lạnh và ồm ồm. Ven sưng tấy, con kêu đau. Chiều hôm sau, con đau bụng, mẹ gọi bác sĩ đến. Họ tiêm thuốc gì lạ lắm. Chốc sau, mẹ thấy mặt con tái đi. Mẹ gọi bác sĩ. Bố con hét hoảng, ở quê mà lo con ở Hà Nội. Bố mới lên hôm qua, hôm nay nghe con phải cấp cứu, bố lại vội vã từ quê lên chăm con. Con qua phòng cấp cứu, thở oxy 2 giờ đồng hồ mới được về phòng. Những hôm sau, đỡ hơn chút, mẹ cho con ăn cháo, cho con uống sữa. Mẹ dạy con tập đi mỗi chiều, dọc hành lang như một đứa trẻ. Những bước đi đầu tiên, khó nhọc bởi những ống dịch chằng chịt trên người. Mẹ động viên con cố gắng hơn.

Con lại được sống những ngày tuổi thơ của một đứa trẻ thêm một lần nữa. Mẹ dìu con tập đi, mẹ đút cháo, mẹ giúp con vệ sinh cá nhân, ngay trên giường bệnh. Từ nơi ấy, sự sống đã HỒI SINH trong con.

Ngày con ra viện, vẫn còn ống kehr chứa dịch mật. Lũng lảng, con khó chịu. Con chỉ ăn được đồ mềm như cháo thịt, cháo rau... Hàng tuần, mẹ đưa con lên viện kiểm tra. Một tháng sau, con được rút ống kehr.

Quãng thời gian học tập trên lớp, ôn thi ngày sau đó thật vất vả. Con, mặt xanh xao, đi học thêm văn. Cô giáo khuyên con nên để năm sau ôn thi đại học. Con quyết tâm không bỏ dở giữa chừng và đã không phụ công bố mẹ. Giờ đây, con đã là sinh viên năm hai. Sau này, con muốn là một nhà báo để viết về những tấm gương nghị lực vươn lên.

Mẹ đã làm tất cả vì con. Mẹ dậy sớm, chuẩn bị cơm cặp lòng cho con suốt những năm học cấp 2, cấp 3. Con hối hận vì đã có những lúc con chê cơm nguội, lạnh, chảy nước và bỏ ăn hoặc đồ đi. Biết bao người còn chẳng có cơm ăn. Mẹ đưa đón con chừng ấy năm con đi học, ngày nắng cũng như ngày mưa. Mẹ dậy sớm lên Sơn Tây - cách nhà mình chừng 20 km để lấy thuốc lá cho con.

Hôm nay...

Radio bầu bạn với mẹ, con phụng phịu vì nó làm con không tập trung học được. Mẹ buồn, chìm sâu vào giấc ngủ trong tiếng radio.

Sáng nay, bữa sáng, con tráng một quả trứng, phụng phịu: “Một quả trứng sao đủ cho hai người ăn hả mẹ?”.

Mẹ bảo: “Cứ ăn đi”. Mẹ ăn cơm với chút nước mắm. Một bát cơm, mẹ đứng dậy. Trứng mẹ vẫn dành cho con nguyên một quả. Nhà chỉ còn hai quả trứng, mẹ không ăn, để dành một quả cho bữa sau. Con lặng đi...

Mẹ ơi, con xin lỗi Mẹ. Cảm ơn Người đã Hồi sinh sự sống trong con. Con sẽ cố gắng để chẳng bỏ phí cơ hội ấy nữa.

PHÍ THỊ THU HẰNG

Lớp Truyền hình K31

Học viện Báo chí và tuyên truyền.